

Божественні Притчі

Записано Анною Зубковою

Під редакцією
Володимира Антонова

Переклад з російської Тетяни
Нетудихати

New Atlanteans
2010

Видання здійснене за рахунок коштів авторів.

ББК 86.24-4

З-913

УДК 223.7

З-913 Зубкова Анна Борисівна.
Під ред. Володимира Антонова.
Божественні Притчі — Одеса:
New Atlanteans, 2010 — 140 с.

Ці Притчі були повідані задля того, аби кожен, хто їх читатиме, зміг відчути у своєму житті присутність Бога, зумів розкритися, розпростертися назустріч істинному буттю в Богові — в його Красі, Гармонії, Любові!

ISBN 978-1-897510-67-4

© Зубкова А.Б., 2010.

© Антонов В.В., 2010.

Зміст

АПОСТОЛ АНДРІЙ ПЕРВОЗВАНИЙ	5
Притча про Пророка	5
Притча про Вогонь Неопалимий	10
Притча про Голос Серця	15
ХУАНЬ	22
Притча про Золоту Квітку, Ріку Любові і Безсмертного Садівника.....	22
СУЛІЯ	29
Притча про Любов	29
Притча про Майстра.....	34
СИМЕОН НОВИЙ БОГОСЛОВ	43
Притча про відлюдництво і медитацію безмовну	43
ЙАМАМУТО	56
Притча про художника	56
РАДЕК ВОЛИНСЬКИЙ	61
Притча про Великого Аптекаря і Філософський Камінь ..	61
ПІЛ	75
Притча про Крилате Серце	75
САРКАР	86
Притча про Факіра і про Божественний Вогонь	86
АПОСТОЛ МАТФЕЙ	97
Притча про вітрильник на ім'я <i>Спаситель і Землю</i> <i>Обитовану</i>	97

ПІСЛЯМОВА-КОМЕНТАРІ:	108
ТОТ-АТЛАНТ.....	108
Суть Божественної Алхімії.....	108
ВОЛОДИМИР АНТОНОВ	111
ПСИХІЧНА САМОРЕГУЛЯЦІЯ І ДУХОВНЕ ЗРОСТАННЯ (ЛІСОВА ЛЕКЦІЯ)	111
<i>Чакри і психічна саморегуляція.....</i>	114
<i>Анахатний психотип.....</i>	117
<i>Як же цього досягнути практично?.....</i>	122
РЕКОМЕНДОВАНА ЛІТЕРАТУРА	127

АПОСТОЛ Андрій Первозваний

Притча про Пророка

*Сказав Ісус: «Він прийшов — та не всі
впізнали Його... Він говорив — та не всі
почули Його... Він навчав — але не всі
виконали Вчення Його...*

Зі спогадів Апостола Андрія

Прийшла на Землю Людина, від Отця-Бога послана.

І бачила Людина, що погрузли люди в гріхах, що пороки в душах примножилися, що мораль добра забулася...

І бачила Людина, що Вчення про Закони Божественні люди відкинули, що втратили вони знання про суть Писань, Богом створених.

Як святковими шатами можуть бути прикриті бруд і юродство тіл — так і словами писання промовленими, але не виконаними — можна намагатися прикрити пороки душ.

Всі говорять про Закон, всі повчають про Закон... Але промовляють вони лише слова...

А не виконують самі навіть — того, що говорять...

Не бачать люди Світла і не відають, що живуть у пільмі...

Не знала Людина, як змінити те, що вона побачила... Адже відала про те, що, якщо почне вона говорити, — то загубляться слова її серед мношества хибних слів...

І тоді зняла Людина шати святкові і пішла в пустелю... І жила вона в пустелі... І слухала Людина Бога, і Бог говорив з Нею.

І пішла по землі чутка про Пророка, котрий живе в пустелі і слухає Бога, а Сам завжди мовчить.

І почали приходити люди, щоб побачити ту людину. І дивувалися люди...

І стали люди питання йому задавати. Й чекали: кому Він відповість.

Приходив один і запитував:

«Яким буде урожай у нинішньому році?»

Приходив другий і запитував:

«Коли одружитья мій син?»

І ще приходили й запитували:

«Коли невістка моя народить?», «Як багатство мені не втратити, а збільшити?», «Як мені діву причарувати — і в дружини взяти?»...

І мовчав Пророк. І слова, які він хотів повідати людям, обпалювали вуста Його. І Любов Божа Переповнювала серце Його. І мовчав Він десять років...

І чутка про нього ширилася, і все більше людей приходило подивитися на нього. Адже всі пророки говорили, а цей... — не говорить нічого!

І мовчав Пророк. І слова, які він хотів повідати людям, обпалювали вуста Його. І Любов Божа переповнювала серце його. І мовчав він ще десять років...

І безмовність Його притягувала сильніше, ніж промови інших...

І одного разу прийшов до нього юнак, котрий ніякого зиску від відповіді на питання своє отримати не бажав. І запитав юнак: «Яке слово приховуєш Ти за мовчанням Своім?»

І сказав тоді Пророк: «Очистіться!»

І стали приходити до Нього люди, щоб очиститися від гріхів.

І говорив один: «Я гнівний був учора, очисти мене!»

І говорив другий: «Я обманув на ярмарку, неправду сказавши, очисти мене!»

І третій говорив: «Я гордий був і марнославству піддався, очисти мене!»

Пророк знову мовчав. І приходили ті ж знову, знову каюлися в гріхах таких само — і йшли, щоб грішити...

Пророк мовчав...

«Чому не хочеш Ти очистити нас?» — його запитали люди.

Пророк відповів: «Не настає очищення — поки розкаяння не змиє порок душі: щоб неможливим став віднині такий гріх!»

І знову Пророк мовчав...

І лише текла Річка Живого Світла, в Якому помисли видні і всі вчинки явні. Пророк стояв у Річці Живого Світла і чекав, коли до нього очиститися прийдуть... Річка текла, і час плинув...

І люди слухали мовчання Його, у безмовність душі вслухаючись... І були ті, які зрозуміли Його. І ті прийшли, щоб очиститися.

Їх спалював вогонь сорому за гріховність, очі вони підняти не сміли, і говорити вони соромилися. Їх спалював вогонь сорому — і пороки душ згорали в ньому, розкаянням омиті.

Пророк же чистою водою омивав тих, хто прийшов до нього очищення отримати. І не було й тіні осуду в погляді ласкавого Його.

Ріка Святого Світла текла, і в Воді її входили і очищувалися від пороків люди — щоб вже більше не грішити!

І говорив Пророк: «Не можна в один момент позбутися всіх пороків душі своєї. Залишіться — і навчайтеся очищенню! Всі якості душі погані мусите ви змити — і замінити любов'ю обдаровуючою!»

І говорив Пророк: «Хрещу вас Водами Потону — щоб змогли ви прийняти Хрещення Вогнем Отця!»

Той, Хто йде за мною, — Вогонь Божественної Любові на Землю принесе! Пізнати Вогонь Божественний зуміє лише той, хто очищення душі перед цим звершить!»

Так навчав Пророк, котрого люди звали
Юанном.

Притча про Вогонь Неопалимый

Сказав Исус: «Є Вогонь Неопалимый!»

Це — Сила Отця Мого!»

Зі спогадів Апостола Андрія

Була людина. І доброю була вона. Хотіла вона допомогти людям, які жили у бідах і скорботі, у бідності і хворобах... Шукала вона способів: як це зробити можливо, щоб людям допомогти — життя їхнє тяжке й нерадісне преобразити... І не знаходила вона засобу такого...

Дізналася та людина, що є Вогонь Неопалимый. Схожий Вогонь цей на подум'я багаття і не схожий: адже є в Ньому — Сила Велика. Горить Вогонь цей — яскравіше від світла сонячного — і не обпалює. І все, що побажаєш, — Силою тією Великою наповнене може бути...

... І почула та добра людина одного разу, що прийшов на Землю — Учитель, від Бога-Отця посланий, в Котрому горить Вогонь Небесний Неопалимый.

І, що скаже цей Учитель, — так і буде. Доторкнеться до сліпого і скаже: «Дивися!» — і сліпий прозріває... Доторкнеться до паралізованого і скаже: «Встань і йди!» — і встає паралізований і ходить... Наділений Він Силою Великою — воскрешати померлих, зцілювати недужих. Знає цей Учитель таємниці життя і таємниці смерті. І проповідує Він — від Бога-Отця — Знання про те, як людям на Землі жити заповідано.

І вирішила та людина добра, що мусить вона знайти того Вчителя і дізнатися, як Силу Вогню Неопалимого можна набути — щоб допомагати стражденним і збіднілим, хворим і немічним.

Довго йшла вона, і Ціль її світла — веда її. І знайшла Вона того Вчителя.

І побачила людина добра, як ішов Учитель — і Вогонь Неопалимий йшов у Ньюму. Тільки придивився пильніше, кліпнув очима — і неначе й немає Вогню ніякого... Знову подивився — і знову Подум'я Сяюче бачить...

Одіж на Вчителеві — проста. І слова говорить Він такі прості, неначе і не Великий Месія Він зовсім!

Лише Світло Любові лється з очей Учителя. І говорить Він тихо — а слово кожне в серці відгукується і назавжди запам'ятовується душею.

І пішла людина добра разом з людським натовпом, який за Учителем йшов. І слухала промови Його. І бачила, як зцілював Він і говорив зціленому: «Іди — і не гріши більше!»

І одного дня наважилася людина добра — і стала просити Учителя дати їй Вогонь Неопалимий, щоб міг він також кульгавих зцілювати, сліпим зір повертати, мертвих воскрешати — щоб вгамувалися печалі людські!...

І відповів їй Учитель: «Ось — Вогонь! Візьми!» Але людина добра не змогла взяти, оскільки не знала — як? І тоді залишилася вона з Учителем і йшла за Ним, разом з небагатьма учнями. І навчалася. І не день, і не місяць, а роки...

І минав час... І почала бачити людина добра — ціле Море Вогню Сяючого. Але взяти не могла...

І сказав їй Вчитель: «Лише той зможе Вогонь нести — хто сам тим Вогнем стане! Лише серце людське — здатне Море Вогню вміщувати Неопалимого! Лише Людина

Преображена — може стати на Землі джерелом Вогню Небесного!

Та не задля того горить сей Вогонь, щоб тіла зцілювати, душі в плоть повертати... Зцілення дивовижні — суть лише Знаки Сили Отця Небесного: щоб знали люди, чий Вогонь горить, чия Воля творить!

Не вічні тіла! Вони — як одіж, яку надягає душа, йдучи на Землю. І знімає душа одіж, повертаючись до життя без тіла... І знову одіж нову отримує і приходять на Землю потім знову і знову... І до тих пір так відбувається, поки, скинувши одіж, не залишиться душа настільки чистою і прекрасною, що достойна стає — увійти в Покої Отця Небесного: бо стала Світлом Любові, що є тотожним Світлу Отця!

Для того горить на Землі Вогонь Неопалимий, щоб побачили люди Світло — і захотіли преобразитися! Для того горить Вогонь Неопалимий, щоб пізнали вони, як перетворення це звершується: любов сердечна стає тим Світлом, Котрий — суть Шлях до Отця!»

І зрозуміла людина добра, що не тіла, але душі людські — можна зцілювати! Щоб ті, хто не бачать Світла Отця — стали зря-

чими! Щоб паралізовані пороками і слабостями — змогли стати на Шлях, котрий душі перетворює, до Бога-Отця веде!

Довго вирощувала людина добра Любов, Мудрість і Силу, щоб змогло його серце духовне — нести собою той Вогонь Неопалимий!...

... І настав день — і наповнилося серце людини доброї Вогнем Небесним! Адже єдине вмістилище існує, в якому Вогонь Небесний Неопалимий може горіти на Землі, — це серце духовне — таке, що любить, таке, що преобразилося!

... І йшла тепер та людина добра по землі — і Вогонь Неопалимий йшов у Ній!

І шукала вона сердець, котрі той Вогонь прийнять готові...

І линула чутка по землі — про те, що є Вчитель, від Бога-Отця на Землю посланий, знає той Учитель таємниці життя і таємниці смерті і проповідує Він від Бога-Отця знання про те, як людям на Землі жити заповідано...

Притча про голос серця

Сказав Ісус: «Не дивися з презирством на людину цю: великим є подвиг того, хто почав зло в собі — в добро перетворювати!»

Зі спогадів Апостола Андрія

Жив один чоловік. Не був він бідним, та не був і багатим. Нічим особливим не відрізнявся він від людей, що жили навколо. Не був він уже молодим, та не був ще і старим...

І був цей чоловік не сильний душею...

Хоч і мав зерна добра в душі — але не проростали вони...

Жив чоловік цей — як всі довкола нього жили... І управляли ним забаганки його і пороки його... І сковували його страхи та слабкості його... І не було йому добре: тепло життя його... сірою шерегою буднів, не було в ньому ні радощів, ні звершень...

Щоднини увечері думав цей чоловік: «Ну ось завтра я чинитиму краще, не піддамся більше слабостям своїм і порокам своїм!...»

Ну ось наставало «завтра»... — і знову управляли ним забаганки і пороки його, і сковували його страхи і слабкості його...

Якось замислився чоловік: «Чому я не можу жити так, як сам хотів би?» «Чому чиню не так, як знаю, що потрібно чинити?» «Чому управляють мною пороки мої і сковують мене страхи мої?»

Дунав-думав він — і не побачив причини для того, щоб не жити так, як вважає правильним, не чинити так, як розуміє правильним сам.

І почав тоді чоловік у Бога запитувати: «Отець мій і Творець! Чому не можу я жити так, як хотів би, чинити так, як вважаю правильним? Чому став я рабом пороків моїх і забаганок моїх, страхів моїх і слабостей моїх? У чому причина?»

І відповів йому Бог: «Але ж немає на те жодної причини! Маєш право ти — чинити так, як сам того хочеш!»

І каже тоді чоловік: «Порадь же мені: як бути, що зробити — щоб пороки мої та слабкості мої перестали управляти життям моїм?»

І відповів Бог: «Щоразу раніше, перед тим, як що-небудь зробити або сказати — послухай голос серця свого духовного і вчини так, як велить воно! Тоді управлятимеш

ти своїми слабостями і страхами и полишать тебе пороки і забаганки твої!»

І вирішив чоловік пораду Божу виконати.

Встав наступного ранку, наповнений рішучістю щоразу поради у серця духовного запитувати — раніше, ніж слово мовити...

А щоранку батько старий чоловіка цього — говорив йому слова неласкаві, бурчав та лаявся. Говорив йому батько, що ні на що не здатен син його, і що все покоління синів людських — живе неправильно, і перерахував образи та труднощі свої, і звинувачував сина свого у всьому, в чому той не був винним...

І ось став батько сина сварити, слова образливі промовляти.

І закипів гнів у людині цій від слів гірких тих звинувачень... Готовий був уже він, як зазвичай, у відповідь батькові — і сам слова ядовиті висловлювати, та згадав Божу пораду.

Але не встигло серце прошептати: «Стримай слова образливі, оскільки любить тебе батько твій: про твої біди він печалиться! І ти його любиш! Стримай слово гнівне — й прощення попроси!...»

У відповідь на гнівні слова батькові — поклонився чоловік і сказав: «Прости мені!» І потух гнів. Обняв чоловік батька свого — і пішов у справах своїх.

А батько його здивувався... і з того часу перестав сваритись.

... А увечері йшов чоловік цей додому після роботи тяжкої. Купив різних наїдків і думав про те, як споживатиме те все... А був він до переїдання досить-таки схильний...

І зайшов він у дім молодої вдови, котра жила з малими своїми дітьми. Повинна була йому жінка борг віддати, та все не могла накопичити грошей...

Давно він хотів сказати, що прощає їй борг. І вирішив він, що сьогодні зробить це нарешті. І прийшов він у дім бідної вдови і сказав їй, що прощає борг її. Вдова йому в ноги кланялася, дякувала. І хотів уже йти чоловік, а серце шепоче тихенько: «Залиш дітям ту їду, що собі купив! Їм радість буде!...»

Чоловік сей ледве-ледве зумів наказ серця виконати. Але коли віддав він наїдки дітям, які від радості стали танцювати, — то і в ньому радість велика піднялася! Йде до-

дому легко, сам — щастям наповнений, ніг під собою не чує! А серце в грудях — наче пісню співає!

Та не щодня вдавалося чоловікові голос серця почути, не завжди виконував він те, що воно йому шепотіло. Але з кожним днем все більше він старався жити так, як серце велить, з кожним днем все менше керували ним забаганки і пороки його, все менше сковували його страхи і недуги його. Проросли зерна любові сердечної в його душі!

... Якось йшов чоловік цей і бачить: багато сильних і злих людей б'ють юнака доброго. А люди, які повз нього йдуть, — тільки кроку додають, відвертаються, не втручаються, стороняться: щоб їм самим від тих злук погано не стало.

А чоловік цей сміливістю не вирізнявся. Хотів він так само повз нього пройти, наче це його не стосується... А серце — не шепоче, а кричить: «Якщо ти не допоможеш — вб'ють людину добру! А ти — врятувати його можеш!»

А чоловік — боїться, страх свій подолати не в силах... Ні піти не може, ні допомогти...

А серце ніяк заспокоїтися не може: «Рятуй скоріше!»

Почав чоловік Бога кликати, тому що зі страхом йому не справитися. І не пошепки та про себе, а на весь голос закричав: «Боже! Йди сюди! Боже! Йди сюди!»

Від здивування люди, які повз нього проходили, зупинилися. І ті, які віддалік йшли, — також наблизилися. Почали й інші з усіх боків підбігати до місця того, зупинятися і дивитися: у чому тут справа і де тут Бог? І такий натовп зібрався — що злякалися злі люди, відпустили юнака і скоро зникли.

А юнак підвівся із землі і дякує чоловікові цьому: «Який ти — сміливий! Порятункував мене!»

Йде чоловік додому, а серце в грудях — як сонечко горить і так говорить: «Любов — за всі страхи сильніша!»

... Час минав — жити чоловікові стало і легше, і радісніше.

Ось одного недільного дня пішов цей чоловік гуляти. Йшов він, а назустріч йому вдова йде — та, якій він борг простив. Посміхається йому лагідно, кланяється низько.

І чоловік цей — на красу її задивився... А чоловік цей мав слабкість до жінок, хоча і вважав похоть свою гріхом великим.

Став чоловік у бік відвертатися, щоб не дивитися на жінку, та й згадав — і поради у серця запитав.

А серце йому й каже: «Подивися краще, та з увагою душевною: чи мила тобі жінка ця?»

Подивився чоловік — і все у ньому від любові засвітилося!

Говорить він серцю своєму: «Нема за неї кращої! Усе б я їй віддавав!..»

«Тоді чому печалишся ти? Не похить — те, що не для себе бажаєш, а іншому подарувати хочеш! А це — любов у тобі прокинулася! Йди та скажи їй, що любиш її!»

Чоловік так і вчинив. Підійшов і сказав: «Люблю тебе! Будь мені за дружину!»

Всі знайомі та сусіди стали казати: «Ну і дурень цей чоловік! Тільки справи у нього в гору пішли, міг би собі багату наречену знайти! А він — вдовицю... з дітьми малими собі бере... Вдовиця ж — і так би, без одруження, не відмовила...»

А чоловік пісню серця чує: «Щастя подаруєш — щастя отримаєш! Щастя собі ти за гроші не купиш!»

І горить серце його все яскравіше, все сильніше любов'ю палахкотить! І преображає воно — і слова чоловіка, і вчинки його!

І в скорому часі одружився цей чоловік на жінці цій. І любов їхня взаємна, сердечна — стала все їхнє життя освітлювати, дім зігрівати! Дітей почали разом рости та батьків своїх шанувати.

І дякував чоловік Богові: «Отче мій і Вершителю! Порада твоя — все життя моє преобразила, щастя мені подарувала! Переміг я тепер забаганки й пороки свої, подолав недуги свої і страхи свої!»

І відповідає йому Бог: «Той, хто голос серця духовного навчився слухати, — іще більше за те може здійснити, адже голос серця — це голос Любові! А все, що Любов'ю твориться, — від Мене йде! Адже Я і є ЛЮБОВ!»

Хуань

Притча про Золоту Квітку, Ріку Любові і Безсмертного Садівника

Багато легенд складено про таємницю Квітки Серця. Деякі легенди називають його Квіткою Життя, деякі розповідають про нього як про Золоту Квітку, інші стверджу-

ють, що це — Квітка Безсмертя. Всі ці назви — не випадкові: вони відображують блаженні пахощі цієї Квітки і ледь відкривають завісу таїни, що її оточує...

... Жив колись в невеликій долині, в горах захованій, один чоловік. Легко й світло він жив! Багато хто називав його святим, інші називали монахом, ще інші — Просвітленим.

Але він сам нічого такого про себе не говорив і не думав.

Сам себе він іноді називав садівником. Хоча... не було у нього садка. А лише вирощував він одну-єдину квітку — Золоту Квітку Духовного Серця, яка дарує Безсмертя.

Жив той чоловік — просто. Він жив — і радів буттю, яке він споглядав! Він дружив з горами, в яких жив, з вітрами, які проносилися над його невеликою долиною, з травами та квітами, які розквітали там навесні і прикрашали його обитель впродовж усього літа. Він дружив із зорями, які посміхалися йому вночі, і з сонцем, яке сяяло вдень. Він дружив навіть із хмарами та снігами, які зберігали його спокій пізньої осені і холодної зими.

Іноді до нього приходили звірі або прилітали пташки — це були його друзі. Або приходили люди, які потребували його допомоги і зцілення. І він усім допомагав, ніколи нікому не відмовляв.

Довго-довго жив той чоловік. А потім, коли він виростив свою квітку і настав тому час — він пішов до інших Безсмертних і став Садівником, Який сіє зерна і вирощує ростки, з яких з'являються нові Золоті Квітки.

І залишив він для людей пам'ять про свою Золоту Квітку, яка дарує Безсмертя, і про Джерело Ріки Любові, яка тече і живить Квіти, що ростуть.

... Таємниця Золотої Квітки приваблювала людей. Вони піднімалися в гори, щоб відшукати Квітку Безсмертя. Вони знаходили там різні квіти, без жалю зривали їх, виготовляли з них порошки і настоянки, відвари і мазі... Але ці ліки нікого не робили Безсмертними.

Інші вважали, що чарівна сила захована в корінні. І вони відкопували коріння і даремно знищували ці ніжні створіння.

Знайти Золоту Квітку так нікому і не вдавалося... Її таємниця залишалася нерозгаданою.

... Але ось одного разу у те місце прийшов юнак, кохана якого була тяжко хворою. Йому говорили, що вона помирає. Але один цілитель сказав, що вона може одужати, якщо він подарує їй Квітку Життя.

Юнак пішов у гори і відшукав там прекрасну квітку. Яким же ніжним був його віночок, що юнак вирішив, що це і є та сама Квітка Життя! Він став перед квіткою на коліна..., але не міг зірвати її: співчуття до життя — не дозволяло йому знищити цю красу!.. Юнак опустив руки і прошепотів: «Прости!» І було незрозуміло: звертається він до своєї коханої чи до квітки...

В цей момент прозвучав Голос: «Той, хто шанує життя, — гідний допомоги!»

Голос належав Божественному Садівникові. Адже, як всі Безсмертні, Він міг з'являтися у будь-який час і у будь-якому місці.

Сам Він — весь складався із Світла і Спокою. Кожен Його рух і кожне слово випромінювали благодать.

«Я радий, що ти помилував цю квітку!» — сказав Він.

«Дівчина, яку я люблю, помирає...» — прошепотів юнак ледь чутно.

«Тобі сказали, щоб ти подарував їй Квітку Життя. Але Квітку Життя не можна зірвати й принести! Її можна тільки виростити з власного сердечного кохання, яке живиться Рікою Кохання!»

«Але моя кохана помирає прямо в цю мить... І я не встигну їй допомогти...» — відповів юнак.

«Не сумуй, Я допоможу Вам. Он там — Джерело Ріки Любові. І там — струменить чисте джерело. Набери в долоні води і скажи: «Із серця свого духовного — цій воді: «Люблю тебе!» Полий потім нею квітку і скажи їй також: «Люблю тебе!» Невдовзі на пелюстках з'являться росинки. Збери росинки з квітки — цього буде достатньо, щоб зцілити твою кохану! А поки ти чекатимеш появи росинки на пелюстках, увійди в Ріку Любові — і постарайся зрозуміти Закони Любові, за якими людина на Землі може жити щасливо!»

Садівник пояснив юнакові, як зануритися в Потік Живого Світла Ріки Любові — і щез.

Юнак довго перебував в тому Потоці і вслухався у гомін Живої Ріки, хвилі якої співали і розповідали про таємниці буття — про закони Дао.

І він зрозумів те, як Любов змінює життя людське! А той, хто не має любові сердечної, — не може увійти в Ріку Любові! Душі, в яких не горить світло любові — не в змозі доторкнутися до Потоку Любові Живої — і тому позбавлені щастя.

Ті ж, хто живе, даруючи свою любов, — ті живуть і ростуть в Потоці Ріки Любові, в якому струменіють Світло, Радість, Блаженство! І щасливими можуть бути — лише вони!

І коли, наповнений щастям, юнак усвідомив усе це і сам преобразився — він побачив прозорі крапельки на пелюстках квітки. Обережно зібрав ті росинки з пелюсток — і пішов до своєї коханої. Вона вжила ліки Садівника — і зцілилася...

... Вони жили у спокої і щасті: адже в ріці Любові протікало їхнє життя.

... Коли їхній син підріс і став юнаком, він вирішив, що йому належить подякувати Безсмертному Садівникові за чудесне зцілення його матері, за життя, подароване їй, а, отже, — і йому також.

І він вирушив у дорогу, щоб відшукати ту маленьку долину в горах.

Він піднімався все вище й вище — і милувався красою, що поставала перед його зором. Величні гори вітали його своїми вершинами, які освітлювало сонце. Його обіймав ніжний вітер, що летів над простором. Його обдаровували своїми ніжними пахощами квіти, що прикрашали собою долини. Він ішов — і зорі посміхалися йому вночі, а сонце світлом своїм освітлювало кожен його день.

Він відшукав і невеличку долину в горах, де колись жив Безсмертний Садівник, і джерело, з Якого бере початок Ріка Любові.

І подумав він тоді: «Як би я хотів і сам виростити Квітку Життя — і тоді розповісти людям про той Шлях до істинного щастя!»

І тут він побачив Безсмертного Садівника, який промовив: «Нехай збудеться те, чого ти хочеш! Адже не тільки про своє власне благо ти мрієш, але і про благо інших людей! Я покажу тобі, як — із Тиші Дао — в серці духовному людському розвивається Квітка Життя! Я покажу Тобі Глибини, із яких проростає її корінь! І тоді — зможеш ти виростити свою Квітку і розповісти людям про таїну Квітки Життя — Квітки Сер-

ця, яка виростає з Безкінечного Дао і розвивається в душі людській! Ти можеш стати гарним Садівником!»

Сулія

Притча про любов

Жив-був чоловік. І почув він якимось: «Бог є Любов!»

І вирішив він піти — Любов шукати-знайти.

І став він дослухатися: що про любов люди розповідають?

* * *

І ось що він почув:

... «Люблю я м'ясо! — один сказав. — Пішов, ягнятко зарізав — підсмажив і став їсти тіло його...»

... «Люблю я полювання! — сказав другий. Я на льоту в будь-якого птаха вцілю! І звіра будь-якого в хащах знайду, без промаху його уб'ю і шкуру з нього здеру!»

... «А я якраз люблю хутро носити!» — одна красуня каже.

І багато квітів вона в букетах у вази розставляє — і дивиться, насолоджуючись, як вони тихенько в'януть, помирають... І про «любов» її... вони зовсім не знають!... І стали ж символом любові і краси... позбавлені коренів своїх квіти!...

... І мужчина другий розповідає:

«Я жінку свою люблю! Настільки сильна пристрасть моя, що, якщо раптом зрадить мені з іншим вона, — то я її уб'ю!»

... «Я — славу — більше за жінок усіх люблю — так полководець додає. — За слави мить — я все готовий віддати!» І він знаходить для себе ворогів — і військо посилає помирати... Готовий він за миттєвості слави особистої — людські життя відбирати...

... «Я владу люблю! — так імператор каже. — Я сам створюю закони для країни! Слухатися будуть всі моїх бажань. Все буде за велінням моїм: я — помилую або страчу, я — мир можу встановити або почати війну!»

... А ще почув чоловік:

«Ми любимо Бога! За віру нашу ми готові помирати! За віру нашу ми готові убивати!»

* * *

І вжахнувся чоловік тому, що він почув...
І вигукнув він: «Але це — не може бути любов'ю!»

Й луною прокотилось в горах: «Це — не любов!...»

І зашепотіли листочки: «Це — не любов!...»

І птахи прокричали: «Це — не любов!...»

І задзюрчали річки: «Це — не любов!...»

І океанських хвиль прибій пророкотів:
«То — не любов, якої хтось лише собі бажає і проливає кров!...»

І пішов чоловік далі...

* * *

... І побачив він у другій країні дитя добре. І запитав:

«Що любиш ти?»

«Я матінку свою люблю, люблю батька, люблю галявину цю в квітах! І річку цю люблю, і цей ліс! А ще люблю я співати і танцювати, люблю працювати і люблю гратися! Всі навколо радіють любові моїй! І люблять всі мене!»

... Закоханого побачив чоловік і те ж саме у нього запитав. Йому у відповідь закоханий повторив своєї любові слова, які коханій промовляв: «Будь щаслива, кохана моя! Нехай — ти тепер з іншим... Тобі я знову повторю: будь щаслива, кохана моя! Будь — щаслива! Знай: радію я за тебе!»

... Побачив чоловік садок прекрасний, неначе розквітла сама земля! І поле хлібне. І того побачив, хто все це виростив. І у нього запитав: «Що любиш ти?»

Той відповів: «Люблю я землю! І на ній вирощую сади, хліби, квітки — і мені у відповідь дають вони свої плоди, красу і пахощі. Плодами прекрасними смакує той, хто сад вирощував й усім любов зумів подарувати!»

... І йшов він країною, в якій був порядок і спокій. І процвітання бачив він у житті людському.

І у правителя країни запитав:

«Що любиш ти?»

«Люблю країну і всіх її людей! — сказав правитель мудрий. — І голову, принижуючись сам — готовий схилити: щоб для країни зміцнити мир, війну не допустити!»

... І далі йшов цей чоловік — і слухав, і дивився...

І він побачив Майстра Душі, котрий Бога серцем всім любив.

І чоловік тоді у Майстра запитав: «Скажи мені, яка ж ота любов, якої навчає Бог? І як її пізнати? І як любов і не любов зуміти розрізнити?»

І Майстер відповів: «Любов не може бути — в бажанні лиш для себе! То — пристрасті, забаганки, порочнії бажання... Любов — вона основа Світобудови! І ще Любов — то світло у душі!»

І далі Майстер так навчав:

«Вода струмує прозорий свій потік і поїть усіх — так любить Бог!

Земля вирощує і носить на собі усі життя — так любить Бог!

Сяє сонце і дарує світло всьому і всім — так любить Бог!

Люби і ти — всьому завжди турботу й ніжність ти свою даруй!

Любов, що одаровує — ось світло для душі!

В собі любов зрости — і Бога зможеш відчувати ти!»

Притча про Майстра

Був Майстер на Землі. Він з Богом у Єдності жив. І люди до нього сходилися.

І тих, хто Істину прагнули щиро пізнати, — Він тих навчав.

Але багато хто — лише для годиться запитували, не піклуючись про благо для душі...

До нього сходилося множество людей і всі запитували:

«Як дізнаємося ми, що Ти — Учитель справжній, що вірне Твоє Вчення, що кращий ти за інших, котрі по-іншому навчають й слова інакші промовляють?

Одні ж навчають, що шапку треба знімати, щоб у храм зайти, другі — що надягати...

А скільки різних є Богів і вчень! І кожний віруючий твердить, що правда — в нього! І що грішний той, хто інакше б'є поклони і по-своєму шанує свого Бога!

Як розібратися? І вірити кому?

І що отримаємо, якщо поклони битимемо Богу твоєму?»

Їм Майстер відповів:

«Є Бог! І Він — один для всіх! А імена його — Любов, і Життя, і Буття! Він також є Творець всього, Вершитель! Існування всього — він породжує, проявляючи його Своєю Силою!

Різні імена — лише тому, що на мовах різних Йому складають гімни.

Але знання про Нього — досить неповне у людей. І багато «вчень» чи «вчителів», фрагмент малий від Цілого беруть, — цим прагнучи утвердити про Бога тільки те, що самі знають. А що не знають — неіснуючим воліють називати.

Ось зараз зав'яжемо ми очі трьом — нехай вони помагають слона. Причому ніхто з них слона раніш не бачив.»

І Майстер зав'язав очі трьом. Одному дав він доторкнутися до хвоста слона, другому — до ноги, а третьому дав хобот, аби вивчив... І кожен з трьох успішно розповів про те, яким слона відчув... І вийшла різниця у них у всьому... Але ж то був один-єдиний слон!

А люди продовжували сипати запитання:

«Який же Бог? Де Він? В чиєму храмі нам його шукати? Чому нам вірити, як молитися, які жертви Богу пропонувати?»

І Майстер повторив слова прості, які з віку до віку провіщають Майстри, щоби почути і зрозуміти змогли б їх люди:

«Бог є Любов! Й навчає він — любити, а не просити й не вимолювати чогось!»

Ні поклонінь, ні молитов, ні жертв — не потребує Собі Творець!

Натомість він — дарує: життя, любов свою! Й буття всього — вершить Собою Він!

А храмом для пізнання Його — нехай серце кожного духовне віднині стане! Адже серце — кожен може перетворити в прекрасний храм, заповнений любов'ю і вдячністю! Сей храм кордонів мати — з часом — не буде! І буде він рости за роком рік!

Адже нема кордонів у Любові! Вона росте і шириться, усвідомлюючи більше й більше — себе — у всім, що любить!»

І, якщо вже дуже потрібно слова вам говорити, скажіте так: «Люблю Тебе, Отець!»
Або іще: «Тобі — завдячую за все!»

* * *

Тоді учні у Майстра про вдячність Божові запитали.

І Майстер їм у відповідь сказав:

«Найпростіша заповідь, яку кожна людина виконати може, — це заповідь вдячності. Що б ви не отримали — дякуйте! І даруйте благо — у відповідь! Тоді преобразяться і душі, і життя ваші нині, і долі ваші, якщо дивитися вперед!

Той, хто вміє бути вдячним за все, що посилає йому Бог, — здобуває одразу три чесноти: любов, смирення і терпіння. І саме той, що завжди прагне це виконувати, — той живе, росте в Любові Його!

І немає у вас причини печалитися: прекрасним є все, що створив и творить Отець!

За все завжди — дякуйте Богові!»

«А як же бути тому, чиє життя наповнене ущерть стражданням? Що ж: дякувати Богові за покарання?» — так один учень у Майстра запитав.

І Майстер відповів:

«Страждання — душі очищують і минулих гріхів тягар знімають, якщо із розумом поставитись до них. Так що, й за це слід бути вдячними Творцеві нашому!

Тим більше про це слід пам'ятати, коли якісь неладні події й біди як випробування нам!

Ми самі породжуємо свої біди! Не Бог карає нас, але минулі вчинки дурні наші — ті біди створюють! А Бог — Він допомагає нам очистити наші долі, коли до нас повертається те зло, яке ми іншим колись чинили.

Учора розкрив я гнійну рану, що була на тілі в тебе. Той біль, якого Я тобі завдав, обернувся тобі благом — для одужання тіла твого. І ти мені був вдячний за зцілення! Тебе не дивує, що саме за біль, перенесений тобою, ти дякував Мені? Адже це — тому, що знав ти, що цей біль є і він — для зцілення твого!

Рятуючи і зцілюючи душі — нехай той біль ми з вдячністю прийmemo від Головного Цілителя всіх душ!

Прийшовши на Землю, зобов'язана людина борг віддати за минулі гріхи свої. І житиме вона у благодатях лише тоді, коли у неї ні перед ким не лишиться боргів!»

«Але чим розплачуватись за борги душі?» — той учень запитав.

«Любов'ю!

Є заповіді три — прості вони: «Люби! Будь вдячним! Добро твори!» І той, хто їх завжди прагне виконувати, — той живе,

росте в Любові Творця! Адже всі проблеми буття здатна долати любов твоя!

І якщо людина живе — даруючи, у вдячності та віддаючи, — гріхи минулих літ любов її змиває!»

* * *

Запитали у Майстра учні:

«Одні вчення стверджують, що людина — Божественна, другі — що вона — лише прах, накопичення гріха... Чому ж нам вірити?»

Майстер підняв зернятко, що на землі лежало, й, поклавши на долоню, показав:

«Ось — зернятко цього дерева. Одні Мєні скажуть: воно — буде деревом. Інші скажуть: це — лише пилинка, котру, граючись, гонить вітер дорогою. Хто правий?»

Адже в зерняткові живе все те, що може стати деревом! Але, поки воно не проросте й не укоріниться і не перетворить всю істоту свою із зародка — у дерево, з можливості буття — в саме буття, до того часу воно лишатиметься маленькою пилинкою, котру, граючись, несе сердитий вітер...

Так само — і людина. Божественною вона може стати не лише тому, що зерно Бо-

жественне наявне в ній. А тому, що Любов Божественна у ній укорінилась, виросла і стала Деревом, перетворивши всю суть її!

Як зернятко може вирости, перетворившись в дерево, так і людина — може зростати через величне Преображення — у Бога! Й людина кожна може так преобразитись! Але це — лиш можливість!»

* * *

Одного разу нові учні у Майстра запитали:

«Як нам перевірити, що, слідуючи Ученню Твоєму, ми Істину пізнаємо? І чом Твоїм словам ми мусимо вірити?»

Так Майстер відповів:

«Ось — мед із сот. Солодкий він. Та скільки б не казав Я про його солод і скільки б ви не вірили словам Моїм, — не буде з цього користі! Але ви дізнаєтесь напевно, що це є мед, коли скуштуєте його!

Так само — і Знання! Чи справді той здобуде благо, хто сліпо мені чи іншому повірить, або ж схилитиметься перед книгою, що вміщує Знання, — а не Богу!

Досвіду своєму ми мусимо довіритись! Слова ж — залишаться словами...

Ось — в темряві кімнати сидить без світла чоловік. І скільки б він не вірив у буття світла, — світліше йому не стане!

Якщо ж, дізнавшись, що існує світло, він діяти почне, — то цим він, може бути, вогонь собі у темряві запалить. Так — запалюють у темряві свічки. І ось тоді із темної раніш кімнати можна побачити двері і вийти з темряви.

Лиш той, хто шукає і йде, — лиш тільки він знайде, як пройти! І двері в безкінечність Світла — лиш він відчинить!»

«Але лиш вчора Ти говорив нам, що віра нас врятує, сьогодні ти говориш, що немає зиску від віри? Як розуміти Тебе?»

«Я говорив про віру ту, в якій злилися любов до Творця, довіра до нього, усвідомлення того, що поряд Він завжди!

Коли ти знаєш, що люблячий, турботливий Отець — тут і завжди весь поряд з кожним, і що все, в чому потребу маєш, Він тобі дає, а ти Йому за те дякуєш — саме це Я називаю вірою!

Його Любов'ю, Мудрістю і Силою — усе сотворене! І все Йому підвладне! І якщо щось не так, як хочеш ти, — то цьому є вагома причина.

Знання ж є плід любові й віри, що виріс через зусилля й дії правильні!

Поки не бачиш ти, що Існує Світло, але хочеш зору вищого набути, — повинен ти повірити й трудитись! І віра є — опора на Шляху! Адже якщо не повіриш ти, що існує Світло, — не скинеш пута ти свої і з темряви не вийдеш!

Втім, якщо будеш тільки сліпо вірити — то віра та тебе не зцілить... Лиш тільки труд великий над собою-душею ту темряву у Світло перетворить!

Без віри — на Шляху не встоїш! Але, щоб мудрості набути, від віри — до знання ви мусите прийти!

Й, лише пройшовши Шлях увесь, ви Істину зумієте пізнати! Той, що пізнав Світло Творця, уже не стане сумніватися й боятися! Зусиль він докладе для того, щоб Світлом стати, у Ньому навчитись розчинятися!

А той, хто може... тільки сумніватися й боятися, — хай почекає: йому іще не час на Шлях ставати!

Я потім розповім, як Сам ішов, що здобував на Шляху і як прийшов до Єдності. І той, хто так само має устремління і сили

всі душі готовий він прикласти, — нехай спробує за Мною він пройти!

Є Мета!

Є Шлях!

Є Істина!

Є Світло на Шляху!

Та мусить кожен сам іти — щоб Єдності із Богом досягти!»

Симеон Новий Богослов¹

Притча про відлюдництво і медитацію безмовну

*Навчи мене Нерозлучності,
мій Господи! Щоб Світлом Твоїм
Неземним наповнилася плоть!
Щоб у житті і в смерті —
завжди Ти був поряд зі мною!
Навчи мене Єдності,
Создателю мій!*

Молитва, повідана Симеоном

Жив-був один юнак. Сім'я його була багатою і знатною. Юнак прекрасно навчав-

¹Ця притча є автобіографічною.

ся різним наукам. Всі пророкували йому прекрасну кар'єру при імператорському дворі...

Але його потяг сердечний — іншим був. Не прагнув і не шукав він багатств, не прагнув слави і почестей! Задумувався юнак часто про сенс життя людського. Про Бога роздумував і зрозуміти Божественні таємниці буття прагнув!

І він у батька попросив дозволу піти в монастир для навчання і очищення душевного.

Той був обурений таким проханням сина! Він так йому сказав:

«Ти — молодий! А в монастир ідуть на старість років! Або задля того — аби гріхи замолювати перед Богом за злочини свої! Отямся! Перед тобою дороги інші всі відкриті!»

Юнак йому у відповідь:

«Але чому ти думаєш, батьку, що лише на старості, перед порогом смерті — про Бога та про смисл життя свого корисно знати? А якщо життя не довге мені суджене, то я і зовсім не встигну дізнатися — задля чого живу?»

Я знати хочу — про смисл буття, про Бога, а зовсім не про те, як догодити властителю чи вельможі! І не про те — як можна вищого статусу досягнути! Або — як твое багатство примножити десятикратно або стократно!

Померлих бачив я — і молодих, й старих. І кожного, хто живий нині, — чекає таке само! І, якщо людина не знає, задля чого живе, — яку відповідь вона зможе Богові дати, коли прийде час помирати?!»

Але батько не дозволив синові піти в монастир. І юнак послухався батька.

Але пошуки Бога і сенсу життя людського він не полишив.

Одного разу пішов він до старця — настоятеля монастиря. Старця цього всі дуже шанували.

І старець прийняв юнака, а той розповів про своє стремління до життя чернечого і про перепони до того від свого батька. Старець поглянув на юнака ласкаво й каже:

«Для чого тобі в монастирі жити, якщо і так не піддаєшся ти спокусам мирським, але кличе тебе любов до Господа? Живучи

в миру, можеш ти все те ж, що і в монастирі, виконувати!

Хто є справжній монах? Адже це — зовсім не той, хто заховався від світу в темній келії, щоб нікого не бачити і не чути!

Не тому, що усамітнена за стінами монастиря — душа себе усвідомлює перед Богом!

Монах є той — хто Богові присвячує всі справи і помисли свої і устремлінням своїм прагне очистити душу перед Отцем Небесним!»

Юнак просив старця навчити його: як, живучи в миру, чернецтво пильнувати:

«Скажи: як жити віднині мені? Відмовитися від чого? До чого прагнути?»

І старець відповів:

«Відмовся від потакання собі у всьому поганому! Що погане — про те у совісті своєї завжди запитати ти зможеш. І совість не обдурить тебе ніколи!

Відмовся від лінощів і від гніву!

Відмовся від пустослів'я! Даремно слів не промовляй і приборкай мовчанням мову свою!

Не ображай інших!

Не ображайся сам!

Прощай, коли до тебе несправедливі!
Тим паче — будь смиренным і проси прощення, коли буваєш сам ти не правий!

Ісус навчав любові до ближніх наших!
Спробуй те здійснити на ділі!

Тобі цього достатньо буде для початку.»

Та юнак спитав:

«А як молитися? Адже монахи весь день проводять, вистоюючи перед Отцем своїм Небесним, молитви повторюють уголос, — і через це здобувають благодать!»

І старець відповів:

«Що ж, якщо хочеш неперервно стояти перед Богом, — навчу тебе я тихої медитації безмовної, яку творити завжди зможеш ти.

Повинен навчитися ти тишу — сердечну безмовність — берегти! І потім — не перед іконою, а у серці власному духовному — запали світильник любові до Отця Небесного! І — в тиші сердечній — нехай завжди горить вогонь любові!

Будь-які справи ти виконуй з терпінням і старанням! А медитації цієї тихої — не переривай!»

Юнак почав старатися виконувати те, що старець йому сказав. І виявилось це...

досить нелегко! То став він бачити, як тінь роздратування або гніву не встигає він у собі стримати... То помічав, як зайві слова з поспіхом або не до речі говорив... Або ж — що ображається, коли до нього несправедливо... Або бачив лінощі свої... Або, бувало, що про медитацію безмовну забував...

Але він трудиться над собою-душею не переставав.

І так почав юнак уважно за помислами і справами своїми стежити, що перетворився сам за час короткий.

І та мовчазна медитація його — радістю в серці почала горіти! І стежив він за тим, щоб не переривалася вона. І завжди тепер горів у душі його світильник, для Бога запалений!

І приходив він до старця і промовляв:

«Так добре мені від медитації безмовної — неначе бачить Бог медитацію мою!»

«Чому ж не бачить? — старець йому говорить, — Бог все бачить, все він знає: і думку кожную, і вчинок кожний будь-кого із нас! Варто тобі про Бога подумати — і він готовий відповіддю Своєю тобі допомагати. Це так тому, що Він — завжди тут! І медитація твоя безмовна — Йому приємна! Адже в ме-

дитації такій — нічого людина для себе не бажає, але тільки славить і Богу дякує!»

І так преобразився юнак упродовж короткого часу, що і батько його відтанув серцем: відмовився від заборони своєї й дозволив синові здійснити бажане й піти у монастир до старця мудрого в науку.

І старець його далі навчає: «Навчився ти першої безмовної медитації — медитації сердечної! Навчу тебе я і другої безмовної медитації — злиттю душею з Духом Святим!»

Підвів старець його в храмі до потоку проміння сонячного, що струменіло крізь вікно. Й говорить: «Дивися: сей сонця промінь — як Світло Всесвяте, що від Отця іде!

Тіло людини є храм, а Бог є Світло! І повинен ти сей свій храм душі — Поток Світла Божого наповнити!

Яке це Світло, яка Його природа? — Се Світло є Любов, Котра йде від Отця Небесного. А вхід для Світла Любові Отця є серце духовне твоє. Воно було розкрите медитацією першою.»

І тут відчув юнак, що Світло... — Живе!

І — що Світло це є Потік Любові Божої!

І в тому Світлі — він доторкнувся до Чистоти Великої!

І на коротку мить з тим Світлом він — єдиним став!...

* * *

Немало часу сплигло відтоді. Довго намагався юнак засвоїти другу безмовну медитацію. Доти не міг він знову відчувати наповненість Духом Святим, поки не зрозумів, що з Потокіом Любіві Божої з'єднатися може лише той, хто сам став такою ж Любів'ю — ніжною, чистою, обдаровуючою.

Адже злитися може лише подібне із подібним!

Проте, живучи в монастирі, бачив юнак, що тут відбувається все таке саме, як і в миру: і гнів, і образи, і марнославство, і заздрість... І бачив він у братії монастирській те, що вважав неприпустимим для монаха. І подив його був таким безмежним!

І до старця звернувся за порадою: як чинити, щоб не до осуду призводило те, що бачить він? І як в такій біді допомогти?

А старець говорить йому:

«Хто є монах? — Той, хто до Бога устремління має всім помислом розуму і всієї душі!

Але не може душа миттєво зняти із себе всі покрови тяжкі, які приросли до неї міцно за багато років. Застилають ті покрови очі. Заліплюють вуха, прикривають рани та вади, сковують душу тягарем своїм, що не дає Світло Господа відчувати і бачити!

Не легко ті покрови скинути, не швидко душі очищуються й зцілюються!

І той, хто покрови ті та вади людських душ без осуду бачить, — отой може навчитися зцілювати душі.

Маю намір я тебе — замість себе — настоятелем обителі цієї поставити. Адже мені скоро йти...

Молодий ти ще, але чистота твоя і щирість перед Отцем Небесним — порукою будуть у тому, що краще інших ти зможеш піклуватися про душі в цьому домі Господньому! Зможеш ти допомогу тим людям надавати, які очищення душі і любові Отця Небесного у собі віднайшли!

Якщо побачиш, що хоча б один покров тяжкий з душі можна зняти, рану душевну зцілити, недолік якийсь виправити — роби це во славу Господа! Це віднині — справа твоя головна буде!

Людей мирських — навчай спокою та любові, та заповіді Ісуса виконувати їх навчай.

А братію — навчай перед Богом уміти стояти та усвідомлювати себе-душу.

І набудеш ти мудрості сам — лише тоді, коли людям допомагатимеш чистоту перед Богом отримувати.

І повинен навчитися ти — не засуджувати, але пробуджувати усвідомлене устремління в душах від пороків позбавитися.

І завжди Господь тобі підкаже, які ліки душі сій прописати!»

І замовк старець...

А юнак ще осмілився запитати:

«Ти казав мені, що є медитація третя безмовна... Скажи про неї!»

«Медитацію третю ти тоді пізнаєш, коли себе полишиш...»

* * *

І пішов старець.

І став юнак настоятелем монастиря.

І, відчуваючи велику відповідальність, — став він Бога завжди запитувати: як чинити йому? І став він поради Божі чути. І став бачити Світло Сяюче Бога-Отця — як Сонце!

Дух Святий став текти крізь нього — і слова його, і вчинки його наповнювалися мудрістю.

І тоді стала його сутністю — друга медитація безмовна, адже Дух Святий був всередині нього, говорив і діяв через нього.

* * *

А час минав... Багатьом людям допоміг він позбавитися покровів тяжких, тих, що душу сковують, Світло затьмарюють, дихання душі припиняють... І багато ран душевних він зцілив, і багато недоліків душевних як виправити — навчив.

... І в той час помер батько його. І весь маєток батька перейшов йому у спадок.

Але він не зробив багатство батька свого земного — надбанням братії, як багато хто про це мріяв... І не став він покривати золотом і каменями дорогоцінними ікони і вбрання храмів... Але відкрив він школу для дітей, лікарню і притулок для стариків самотніх...

І були в монастирі незадоволені цим. То були ті, хто жили в монастирі — як в миру: шукали собі положення і чину, шукали до себе поблажливості від тих, хто владу має,

а від тих, хто стоїть нижче, — собі покло-
ніння... А позбавитися від покровів тяжких
душ, від вад страшних — зовсім не шукали
вони...

І задумали вони вигнати свого настояте-
ля з монастиря... Написали скаргу про те,
що знаджується він нечистим... Адже ба-
чить Світло, яке на світло сонця схоже!... І
чує начебто... від Духа Святого поради і
настанови! І гімни Богові складає... коли ро-
зум потьмарений!

І був вигнаний він з монастиря... І зняв
він вбрання настоятеля. І пішов, не маючи
нічого іншого, крім другої медитації без-
мовної, яку набув.

* * *

І коли виходив він з воріт монастирських
— уже немолодий, посивілий — запитали
його люди: «Хто ти?»

І він відповів: «Монах Божий!»

І пішов він на берег моря.

І знайшов він місце для усамітнення і пе-
черу у скелі. І став жити там.

І Бог був з ним!

І бачив він Бога!

І чув він Бога!

І Бог був з ним завжди!

І монах божий був завжди з Богом!

І коли не виходив він уже більше зі Світла Духа Святого — то відчинив Отець Небесний настіж перед ним Ворота Обителі Своєї!

І вбралася душа — одежами Христа.

І тоді пізнав він третю медитацію безмовну... Тому, що не було для нього тепер нічого, крім Бога: лише Бог був Усе і у всьому!

Так, тепер Бог жив у ньому. І те здійснював через нього, що потрібно було Йому...

І навколо нього творилися знаки Милості Божої...

І стали люди називати його старцем святим. І стало паломників так багато, що ті, які схилялися у глибокій пошані перед ним, побудували нову обитель поряд з печерою, де він жив.

І старець нікому не відмовляв тим., хто приходив до нього за порадою та допомогою.

* * *

Якось прийшов до нього юнак і запитав:

«Скажи, старцю мудрий, життя своє за-
для чого ти жив?»

І відповів старець:

«Спочатку я жив — щоб любов сердеч-
ну пізнати!

Потім жив — щоб любов людям подару-
вати, любові їх навчити. Щоб піклуванню
— у Создателя нашого навчалися.

А тепер — Бог у мені живе, а я в Ньому. І
те, що роблю, — то він робить...»

І сказав юнак:

«Навчи мене жити так, як ти!»

І почав йому старець про першу безмов-
ну медитацію розповідати...

Йамамуто

Притча про художника

Жив на світі художник, який мав дар ба-
чити і втілювати найпрекрасніше на по-
лотні.

Його уміння побачити Красу — дивува-
ло людей! Люди, котрі жили поряд, дивили-
ся на те ж саме — і не помічали, що воно —
прекрасне!... Доти вони цього не помічали,

доки не перетворював художник те, що бачили і він, і вони, — в досконалу картину!

Художник був великим Майстром Краси. Він доторкався поглядом душі до того, що бачив, — і зображав прекрасну мить Вічного Буття на своїх полотнах. І тоді — творилося диво: не помічена раніше Краса — ставала явною для кожного, хто дивився на картину художника!

* * *

Якось він узявся за портрет худенької і непримітної дівчини, яку раніше ніхто не вважав красивою. І сама вона також соромилася своєї тендітності і ніжності, свого тонесенького стану — і завжди опускала, ніяковіючи, очі...

«Настільки негарна, худа... — а ти її малювати надумав!...» — казали художнику люди.

Але художник не слухав тих, які так говорили, — і малював. І витонченість, і грація, і ніжний овал обличчя, і глибина ледь-ледь зниклих очей — раптом ожили на полотні, створивши прекрасний образ.

І дівчина дивилася, ледь дихаючи: «Не може бути, що це я... Така гарна картина!...»

«Я — лише дзеркало! — з посмішкою художник відповідав. — Тобі я красу душі твою всього лише показав!

Тепер — живи, її від світу не ховаючи!

Ти — як душа — схожа з красою зорі! І ніжністю твоєї любові — ти все, що бачиш, осяй!»

* * *

І жінку він стару побачив — і портрет її став малювати. І дивувалися люди, що в цій старій жінці він знайшов?

А художник — він кожну зморшку на руках її — як літопис писав. І були в літописах тих слова про життя довге і не просте, про доброту і про любов, про дітей, виплечаних душевним піклуванням, про внуків, мудрістю наповнених глибокою... І засяяли промінчики з очей — в них світло струменіло — до тих людей, які навколо зараз і до тих, що нині далеко... Їхнє світло нагадувало річку, яка має своїм витокom сердечну доброту.

І на портреті тому — любов, і мудрість, і спокій — провіщали людям про життя добре, про душу велику! І — в захваті — завмирало багато людей перед картиною тією! І

бачили вони суть життя, що було прожите не даремно. І огортала їх любов душі прекрасної — як ніжна вечірня зоря...

Художник так все те відобразив — що у пошані перед старою жінкою схилилися люди...

* * *

Потім художник танцівника малював. І в миттєвості тій, яку він зображав, злилися і танець, і танцівник. І помах руки, і музика, і погляд — тепер звучать на полотні! І той, хто дивиться, може пережити душею емоції подвійні: як той, хто споглядає полотно, або як той, хто — в танці — Богові гімн Любові співає!

* * *

І малював художник краплинку роси на тонесенькій травинці.

Всього лише... крапелька роси на сонечку блищить. Але ця крапля неначе говорить: «Я — краплинка в безкінечності Любові! І відобразилася сонця краса — в мені! І неначе в дзеркальці моєї любові — тепер сяють світ і краса Землі!»

* * *

І пензлем своїм художник ще одну мить
у Вічному Бутті зобразив:

Над морем — сонце розсіювало своє про-
міння! Й — відбилося у хмарах... І птиць
політ — здалеку у рідний край!... І берег мо-
ря з золотим піском!... Злилися на полотні
одному — творіння Творця і людини! Від-
крилася Вічність — в єдиній миттєвості
Краси! І душі осявав промінням ранішньо-
го Сонця — Безкінечний Світла Бога Оке-
ан! І проявилися у величі краси цієї — Твор-
ця її Незримі Риси!

* * *

Чарівним поглядом — художник той був
наділений: адже за Творінням — Творця
всієї Краси здатний побачити він!

І може людям він дарувати — уміння ба-
чити і любити!

1 Ця притча є автобіографічною.

Радек Волинський

Притча про Великого Аптекаря і філософський камінь²

У давні часи, які тепер зазвичай називають середньовіччям, по Європі ходили легенди про Людину, яка живе вічно. Ніхто не знав, звідки Вона з'явилася, куди Вона щезала. Іноді Вона ставала радником монархів, іноді поставала як лікар, іноді Її ідеї надихали філософів, поетів, художників... Але це було лише зовнішнім проявом того головного, що залишалося прихованим, нерозгаданим...

Досі в старовинних манускриптах можна знайти згадку про Друга Божого, зустрівши Котрого, люди дізнавалися про Істину... Багато хто нині вважає це вигадкою. Але Вона справді жила не одне століття для того,

²Ця притча є автобіографічною. У ній Радек розповідає про свій духовний вишкіл під час свого передостаннього втілення. Про бажання написати і видати її Радек розповідав нам ще більше року тому [5].

щоб і розуміння, і усвідомлення, і любов, і знання себе-душі і Бога зростали в людях.

* * *

У ті ж часи жив хлопчик. Його звали Генріхом. Він був одинадцятим сином власника скотобійні. Його старші брати допомагали батькові, а Генріх лишався при матері і допомагав їй по господарству.

Та настав момент, коли батько наказав Генріху освоювати його ремесло: вбивати тварин і перетворювати їхні тіла в м'ясо, шкури і кістки...

Генріх запротестував. Він сказав, що ніколи не буде вбивати!

Батько ударив його по обличчю і закричав:

«Якщо так — то ти тепер і їсти не будеш, поки не зрозумієш, якою працею ми гроші добуваємо!»

«Я все одно не стану вбивати, нехай навіть помру!» — відповів батькові Генріх.

Декілька днів тривало це протистояння. Батько зганяв свою злість на матері Генріха, яка намагалася хоч якось захистити сина.

І тоді Генріх утік з дому.

* * *

Він довго поневірявся від одного містечка до іншого, поки не добрався до столиці.

Йому не часто вдавалося заробити на їжу: знесиленого голодом його ніхто не хотів найняти ні на яку роботу.

Але якось один пан в одязі з тонкого оксамиту запропонував йому допомогти донести декілька книг у важких мідяних оправах за невелику платню.

Генріх з радістю погодився.

Коли вони дійшли до будинку пана, Генріх прочитав на табличці: «Метр Франсуа — аптекар».

Увійшовши до будинку, Метр Франсуа захотів розплатитися з Генріхом. Але, не знайшовши дрібних монет у гаманці, він піднявся східцями наверх, а гаманець залишив, неначе випадково... Генріх дивився на гаманця з золотими монетами..., але вкрасти він не міг.

Незабаром Франсуа повернувся, лагідно оглянув Генріха, подав йому дрібні, але чесно зароблені гроші, й сказав:

«Чесність — початок добрий для розумного життя!»

Мені потрібен хлопчик, щоб розносити ліки. Ти міг би стати моїм помічником і учнем...»

Так Генріх залишився в домі Метра Франсуа.

* * *

Дім, у якому тепер жив Генріх, був незвичайним. Ті правила, які усталені були у цьому домі Метром Франсуа, спочатку дивували, але поступово вони ставали звичними й приємними.

Першим з них була Чистота.

І проявлялася вона не лише в чистоті підлоги, столів і полиць будинку, одягу людей. Чистота проявлялася і в їжі, яку споживали: ніхто не вживав тіла вбитих тварин. Чистота включала також омивання тіла щодня. І так само чистими належало тримати думки й емоції. «Кожен повинен починати очищення і перетворення світу — з себе!» — так казав Метр Франсуа.

Другим правилом була Робота.

Кожен в домі мав свою, йому довірену справу, і виконував її з бажанням. Роботу слуг чи рабів Метр Франсуа не визнавав. Він часом говорив:

«Раб або слуга роблять щось, тільки коли їх примушують. Вільна ж людина працює тоді, коли сама може і бажає, усвідомлюючи, що це необхідно.

Свобода здобувається лише після того, як людина перемагає раба в собі!»

Третім правилом була Тиша.

І в домі Метра Франсуа була особлива атмосфера спокою, яка привчала до стремління бачити повноту істинного буття і відчувати себе його учасником.

«Не варто промовляти вголос кожную думку, яка приходить тобі в голову! Зупини мову, занурся у тишу — і тоді у дев'яти випадках з десяти ти промовчиш!

А те, що ти скажеш, буде справді важливим, і ти перестанеш даремно стрясати повітря своєю балаканиною.

Лише за цієї умови слова твої стануть частиною живого еліксиру для інших душ» — так навчав Метр Франсуа новачків.

Четвертим правилом було Навчання.

Метр Франсуа говорив:

«Коли людина перестає пізнавати нове і розвиватися — насправді він робить вірний крок на шляху до своєї смерті. Адже життя душі в цьому тілі... тоді стає намарною.

Важливі не просто знання, а й уміння ці знання застосувати! Насправді існує зовсім небагато того, що знати необхідно. А далі — потрібно вчитися мислити, оперуючи отриманими знаннями; це — ключ до мудрості»...

П'ятим правилом була Любов.

Любов об'єднувала всіх, хто жив у цьому домі. Саме вона лежала в основі методів, які вони створювали, щоб лікувати людей.

Метр Франсуа не часто говорив про любов, але слова його запам'ятовувалися надовго:

«Любов — це умова для розвитку в собі мудрості. Мудрість неможлива без любові сердечної!

Любов — це те, що здатне перетворити звичайну людину — в Людину Божественну!»

* * *

Генріху подобалося навчатися. У нього була прекрасна пам'ять і допитливий розум.

Причому все, що пропонував йому вивчати його Учитель, — було наповнене мудрістю.

Метр Франсуа пояснював:

«Для того, щоб лікувати людей, недостатньо знати лише будову тіла! Адже людина — це душа, а тіло — лише її тимчасове вмістище! Тому, щоб лікувати людину, — необхідні знання і про душу, і про цілющі трави і мінерали, і про органи тіла, і про процеси, що відбуваються в організмі в цілому.

А багато що про душу і про Бога ти зможеш дізнатися зі слів Ісуса Христа.»

«Але ж тим, хто не має сану священика, заборонено читати Біблію?» — запитав Генріх.

«Не бійся. Адже страх — поганий вчитель!

Те, що підказує страх, приводить лише до рабської покірності, до підлості і до зрадливості!

Ніколи не дослухайся до тих думок, які нашіптують страх, лінь чи гнів!

І ще: ніхто не повинен стояти між людиною і Богом! Кожна людина особисто відповідальна перед Богом за все, що вона робить або не робить у своєму житті! І вона мусить навчитися сама відчувати і розуміти Бога!»

... Так поступово Метр Франсуа підводив Генріха до усвідомлення того, що він називав алхімією душі:

«Справжня алхімія — це знання про те, як вдосконаливати себе.

Людина повинна навчитися розрізняти собі вище і — нижче, легке — і важке, добре — і зле.

Пороки зв'язують душу тягарем і не випускають її з нижчих, грубих станів. Ось саме це необхідно в першу чергу подолати в собі!

До стану досконалості наближається лише той, хто займається таким самоконтролем щоденно, постійно, а не лише іноді!»

* * *

Пояснював все Метр Франсуа — особливо! Він брав найпростіші приклади з життя — і на них нанизував великі істини:

«Існують єдині Закони Буття, створені Богом, які діють, визначаючи хід життя на Землі, і у всьому Всесвіті.

Ось поглянь: камінь, який я зараз тримаю, буде падати на землю, варто лише мені перестати утримувати його в руці. Я можу повторити це велику кількість разів — і ре-

зультат буде незмінним. Все матеріальне, що перебуває на поверхні Землі або над нею, — притягується до планети. Матерія притягується матерією. Це — дія закону тяжіння.

Але існує схоже явище і у світі душ. Душі людські (та й не тільки) притягуються і поєднуються любов'ю.

Але і Бог — Творець усього суцього — любить Своїх дітей. Якщо ж і людина любить Бога — то тоді виникає великої сили тяжіння! Його сила перевищує все, що ти знаєш, у багато-багато разів!

Саме так — Бог веде душі в Себе! Саме так — діє Закон Любові!

Можу розповісти тобі і про закон ненависті. Якщо ти заб'єшся об гострий камінь і з почуття помсти захочеш стукнути по ньому — то отримаєш біль ще раз. Так діють механізми помсти, образи, злоби... І так триватиме доти, доки ти — завдяки болю — не зрозумієш і не усвідомиш Закон Любові.

Не Бог карає людину! Сама людина карає себе, порушуючи Закони буття, встановлені Богом!

А той, хто живе в ладу з Божественними Законами любові і гармонії, — щасливий і в цьому житті і в посмертному існуванні.

Бог не створив нічого поганого. Лише людина використовує у зло те, що добру призначене... Вона все життя своє здатна зробити пеклом! І вона ж благає Творця: «Порятуй!» Чи не абсурд це?

Я притчу розповім тобі про те, як двоє людей прийшли до дерева пізнання Добра і Зла.

Прийшовши, вони зірвали по яблуку.

Один з них те яблуко вкушав — і Богові та яблуньці дякував! І навіть зернятка від яблука він в саду своєму з любов'ю посадив. І в його домі був лад, і були щасливі він сам, його дружина та діти.

Другій же людині — кислим здався плід. Він викинув його. І — в злобі — гілку дерева він зламав і зробив лук. І з нього тварин убивав... Безрезультатно щастя він шукав: адже сам собі нещастя породжував!...

А було дерево — одне, і однакові його плоди! І носить кожна людина — в собі! — можливість щастя — або біди!»

* * *

Якось у дім Метра Франсуа забігла людина:

«В цьому домі живе Метр Франсуа? Я проїхав усю Італію і всю Францію, розшукуючи його! І ось, нарешті, — знайшов!

Дозвольте, добродію, мені стати вашим учнем!» — промовив він і впав перед Метром Франсуа на коліна. І продовжував він, захлинаючись від захоплення: «Ви... Ви — не зрікайтеся! Ви — знайшли філософський камінь! Ви здатні перетворювати свинець у золото! Я прочитав багато трактатів про сублимацію, я досягнув великих успіхів, я — майже досягнув цілі, але мені не вистачає чогось, щоб реакція пішла правильно!...»

«Навіщо тобі все це? І скільки золота тобі потрібно?» — спокійно запитав Метр Франсуа.

«Я... Я буду мати стільки золота, скільки захочу! Завжди я зможу робити золото! Я буду багатим, а, отже — вільним! Я зможу мати все, що захочу, будь-які речі! Я буду робити все, що забажаю! Жодна жінка не відмовить мені!...»

«І що ти будеш робити тоді, коли все це у тебе буде: золото, влада, жінки? Ти впевнений, що саме цього ти бажаєш? Можливо, тобі потрібна всього одна жінка, але та, яку ти будеш любити і яка буде любити те-

бе? Можливо, тобі для щастя потрібен лише дім із садом, по якому будуть бігати ваші дітки?»

«Я прийшов до вас навчатися! У мене є гроші, я можу заплатити за навчання...»

«Ти даремно витрачаєш своє життя на те, що тобі зовсім не потрібне!

Ти зараз уже отримав той урок, який я міг тобі дати. Якщо ти засвоїш його — то будеш щасливий! Якщо ні...

Я — не чарівник, а аптекар і прописую лише ті ліки, які рятують душу й тіло.

Ти отримав рецепт... Я більше нічим не зможу допомогти.

Генріху, проведи пана!»

* * *

«Що таке — філософський камінь?» — запитав Генріх, коли двері за відвідувачем зачинилися.

Метр Франсуа відповідав:

«У людей, які іноді називають себе алхіміками, є переконання, що існує якийсь секретний елемент, «основа життя», який дозволяє все перетворювати. Якраз його і назвали філософським каменем.

І багато хто — рік за роком — поєднують у пробірках елементи і шукають цей філософський камінь, щоб... будь-який метал перетворювати на золото.

Але істина полягає в тому, що саме ступені перетворення душі — приховані були в давнину за розмовами про перетворення елементів. Ключем же Божественним, істинним філософським каменем, є любов — як суть душі конкретної людини, як стан душі.

Живим — назвати можна все у Світобудові.

Але рівень свідомості різний: у рослини, у тварини, у людини і у Бога.

Так, є ступені зростання, які має пройти душа, щоб навчитися розуміти, усвідомлювати. Пройшовши їх, в Глибини багатомірні, живі — душа здатна буде проникати. Згодом здатна буде людина пізнати Божественну Суть свою, Єдність з Богом!

І коли людина собою-душею стає подібною до Бога — звемо Її Христом.

Велика Гармонія — можлива! Її таїна — закладена в Людині! В ній — як у багатомірному організмі — знаходяться енергії всіх вселенських планів. І може людина со-

бою-душею всі плани ті пізнати і — усвідомленням — Найтоншим стати!

Як фрагмент, раніш невеликий, який пізнає свою присутність у Великому Цілому, — так людина, всі плани Світобудови собою зібравши, стає Єдиним зі всім Творінням і з Джерелом Творіння — Творцем.

Творець — як Океан Світла!

Сяяння Його — як сяяння незчисленних Сонць, які променями своїми пронизують усе.

Безмірний, Безкінечний Він!

Ось так — людина знаходить свій філософський камінь і пізнає Творця!»

* * *

Метр Франсуа вміло знаходив рівновагу між славою і невідомістю... Він подорожував по всій Європі з декількома супутниками... Згодом супутники залишалися в якомусь місці і продовжували те, що робити навчилися...

А Він — невловимий, непомітний — ішов далі і нових супутників шукав. І нову хвилю ідей і Світла — Він потихеньку піднімав...

Одного разу він сказав:

«Я роблю прибирання на Землі. Зусилля Я докладаю до того, щоб із бруду зробити землю, що плід дарує і все на ній произростає... І в цьому ґрунті я залишаю зерна Любові, Добра, Великої Мудрості. Потім Я спонукаю — Променями Світла — ті зерна зійти.

Так, філософським каменем Я володію! Я піднімаю душі ступенями розуміння, запускаю в них процеси росту усвідомлення.

Але, щоб до людства повернулася мудрість Істинного Знання, потрудитися потрібно ще немало — і вам, і Мені.

При цьому кожен повинен починати із себе — щоб стати джерелом Любові і Світла на Землі!»

Ігл

Притча про Крилате Серце

Водному індійському племені, яке впродовж уже не одного покоління жило в резервації, народився хлопчик. Його назвали Крилате Серце. Чому саме так? Тому що схід сонця в цей день нагадував знамення: пе-

ристі хмари, осяяні сонцем, наче сонячними крилами, охопили все небо.

* * *

Стаючи дорослим, хлопчик проявив себе не простим індієм, але він володів трьома великими здібностями: знати, зцілювати і літати.

Вождь племені дуже зрадив першим двом і часто використовував їх. Хлопчику задавали питання: як чинити в складних ситуаціях — і він давав точні відповіді-пророцтва, які завжди збувалися. Якщо хтось з племені захворював, то кликали Крилате Серце — і, з волі невтлених Великих Вождів, люди отримували зцілення.

Сам же хлопчик більше за все радів своїй здатності літати! Він під час польоту відчував себе — повністю вільним! Його не обмежували більше кордони резервації, його не стримувало тяжіння Землі!

Це було — так просто і так прекрасно! В якийсь момент він відчував, неначе сонце сходить у його грудях — і перетворював руки, що виходили з його сонячного духовного серця, в безкінечні Крила Світла. І тоді —

під Крилами — був тільки безмежний Океан Світла — і можна було літати!

І він був вільний перебувати там, де хотів!

* * *

Він часто йшов на гірське плато, яке було священним місцем для їхнього племені в ті часи, коли їхній народ був вільним. Це місце вважалося священним тому, що, перебуваючи там, найкраще було розмовляти з Великими Вождями. Тут — упродовж століть — приймалися важливі для племені рішення.

Тепер те гірське плато належало світлошкірим людям. Але вони його ніяк не використовували: адже нічого цінного для себе вони там не знайшли. Лиш іноді плато відвідували подорожуючі — щоб побачити красу пейзажу, який відкривався з цієї висоти.

Крилате Серце любив перебувати в медитації тут. Він міг бачити Сяючі Лики Великих Вождів людства і розмовляти з Ними...

Або він міг милуватися тим, як сонце вранці піднімається над горизонтом, осві-

чуючи своїм живильним світлом гірську панораму...

Або він міг літати в сонячному світлі там, де ширяють одні орли...

Або ж він занурювався у ті простори нематеріального Світла, де душа, вільна від тіла, стає Божественним Вогнем. Тоді — Сила Безкінечного Світла-Вогню стає твоєю суттю...

* * *

Великі Вожді багато чому навчали Крилате Серце.

Вони показували йому, які ступені має пройти душа у своєму розвитку, — щоб відкрилася перед нею Божественна Свідомість, щоб стала здатна вона здійснити Політ Свободи.

Великі Вожді також відкривали перед Крилатим Серцем сторінки історії Землі. Він бачив у мінливому Світлі картини, що розповідали про прихід на Землю Божественних Посланців. У різні епохи і до народів різних — Посланці ті приходили. Вони завжди несли людям одну й ту саму Істину! Люди ж... спотворювали її, створюючи

— на свій смак — ті чи інші варіанти віри...

* * *

Якось Великі Вожді зібралися на тому плато разом — і сказали Крилатому Серцю:

«Настав час тобі починати ту справу, заради якої ти втілений на Землю. Ти мушиш знайти і посвятити у Вище Знання дванадцять людей: чоловіків і жінок, які продовжать справу щодо повернення Великих Знань людям. То мусять бути готові до прийняття тих Знань душі. Серед них будуть і світлошкірі діти цієї землі.

Всі люди рівні перед великою Силою Бога! І тепер початок тієї епохи настає, коли вони повинні будуть здобути єдине істинне Знання. Перед Єдиною Силою Бога — себе повинні всі люди усвідомити! Адже в них усіх живе Частинка цієї Сили! Епоха нова наблизилася! Тобі настав час почати!

Отже, ти мушиш знайти дванадцять людей!»

«Так мало?» — запитав Крилате Серце.

«Так багато! Ти зрозумієш це, коли почнеш шукати!»

* * *

Крилата Серце вирішив почати свій пошук серед індійців.

Багато племен він відвідав...

Образа і зненависть до завойовників скували душі багатьох. І непросто було знайти тих, хто хотів би здобути свободу, — не відвойовуючи і не займаючись помстою, а люблячи інших і перетворюючи себе...

Однак у деяких племенах ще пам'ятали те, що знали колись їхні предки — вільні діти вільної землі. Ці люди були сміливі й сповнені спокою, вони не боялися смерті і поважали життя, вони жили в гармонії зі світом природи. Світ Божественного Духу вони не вважали вигадкою — і готові були почути слова Великих Вождів.

Крилате Серце говорив тим людям:

«Великі Вожді, Котрі не мовчать, веліли мені прийти до багатьох племен людських і нагадати про те, що знають Вони, але забули люди!»

Індійці легко вірили йому. Вони бачили, що Крилате Серце може літати, знати і зцілювати — і несе їм Великі Знання їхніх предків.

Крилате Серце знайшов серед них тих, хто був достойний посвячення у Вищі Знання.

* * *

Минав час... І Крилате Серце почав шукати і серед світлошкірих — тих, хто змогли би вмістити знання про смисл буття, про Великих Вождів людства, про Свободу, про Силу Творця. Проте він зіткнувся з великими труднощами...

Коли Крилате Серце говорив світлошкірим людям про те, що сам знав про Бога, — йому не вірили, а часто і... проклинали.

А коли він літав — ті люди лякалися «неможливого» і починали стріляти в нього з рушниць...

Коли ж він зцілював хворих — вони одразу забували те головне, що він показував, і намагалися всього лише розплатитися грошима...

Але ж, якщо не зрозуміють люди причини своїх хвороб, — то покоління за поколінням хворітимуть все тяжче! Хвороби є наслідком порушення гармонії між душею людською і Богом, Котрий кличе ту душу, щоб сказати: є проблема, які тобі давно по-

ра розв'язувати! І головний смисл лікуван-
ня полягає в тому, щоб розкрити і змінити
причину — і наслідок тоді зміниться сам!

Здатність зцілювати дозволила Крила-
тому Серцю допомогти не багатьом серед
світлошкірих — в усвідомленні смислу жит-
тя, смерті і законів Сили. Але тих, які змо-
гли б сприйняти саме Вищі Знання, він ні-
як не міг відшукати.

* * *

Одного разу на тому гірському плато
Крилате Серце побачив світлошкіру дівчи-
ну, яка дивилася на схід сонця так, як це ро-
блять вільні духом. Її золотисте волосся пес-
тив легенький вітрець. У глибокому вну-
трішньому спокої вона дивилася на світи-
ло, що сходило — не тілесними лише очи-
ма, але й душею! Вона саме любила це сон-
це, цю землю, цих ширяючих у просторі
птахів...

У ній не було жодної штучності, яка ви-
гукує: «Ох, яка люб'язність!» — і миттєво пе-
ремикає думки на інше: нікчемне, порож-
не. Вона... жила в гармонії з Красою!

* * *

Сонце зійшло. Дівчина посміхнулася йому ще раз — і попрямувала стежиною, що веде у місто.

В цей момент перед нею з'явився Крилате Серце. Вона не злякалася.

Крилата Серце сказав:

«Я бачив, як Ви зустрічали сонце, Джоанна, і тепер мені дуже потрібно з Вами поговорити. Ви дозволите?»

«Звідки Ви знаєте мене?»

«Мені даровані здібності знати, зцілювати і літати», — відповів Крилате Серце.

«Ви — жартуєте! Однак, якщо Ви знаєте, як мене звати, — то як звати Вас?»

«Крилате Серце.»

Джоанна на декілька секунд завмерла, неначе схід сонця знову охопив усю її істоту — і поніс над безмежними просторами...

Вона простягнула у привітанні руку. У ній з самого початку не було страху... Вона безкінечно довіряла цьому незнайомцю!

Вона, подивившись прямо в очі Крилатому Серцю, сказала:

«Я завжди мріяла про це: ось так ледь відштовхнутися від землі — і злетіти!»

«Хочете полетіти зі мною?»

«Так!»

Крилате Серце підняв Джоанну на руки — і вони полетіли...

* * *

«Ми — вже знову на землі, а мені здається, що я продовжую летіти в морі із Світла! І — неначе сонце лишилося у мені! Ти подарував мені Крила із Світла!» — вигукнула Джоанна.

«Це — Божественне Світло! Саме в ньому ширяє і зростає розвинена душа — бачачи, люблячи і пізнаючи Того, Котрий створив Землю, і людей, і все у великій кількості інших матеріальних світів.

Зазвичай Його називають Богом, Вершителем, Творцем або Вищою Силою. І також є Ті Великі Душі, Котрі, як і Ісус, досягли єдності з великою цією Силою! І до цього має прагнути кожна людина!

Про це потрібно розповісти іншим людям!

Мені потрібна твоя допомога!

Не вірять мені люди з племені твого! Але, якщо зі мною будеш ти, — то ми зуміємо знайти тих, котрі також мріють про Сво-

боду! А той, хто мріє про Свободу, — уже зробив перший крок назустріч їй! Мрія людини може визначати напрямок її життя! Потрібно розпалити Божественним Вогнем своє духовне серце — Вогнем Любові! А далі — потрібно всього лише знати, які зусилля варто прикладати. І серце тоді зможе стати крилатим!

Це є те Знання, котре я мушу нести людям: людина має вищий дар — навчитися ЛЮБИТИ! Той, хто його приймає, здобуває Свободу літати на Крилах Серця в Океані Любові, де ЛЮБИТИ означає БУТИ!

І, якщо люди навчаться використовувати сей дар, — вони зуміють повернути гармонію на Землю! Вони зуміють бачити, відчувати і розуміти Вершителя-Творця!

А той, хто розвинув у собі здатність ЛЮБИТИ, — зможе отримати і багато інших дарів Великої Сили, котрі тоді доступні стануть людині: люди зможуть знати, зцілювати, літати!

Коли душа навчиться бути крилатим серцем — їй багато що стане посильним! Легко тоді душа пізнає все, що пізнати захоче, — у відкритій перед нею Книзі Буття!

Легко тоді вона причину будь-якого болю визначити зможе — й людині хворій підкаже, як ту хворобу лікувати.

Коли ж із Силою Великою душа здатна буде з'єднатися — то зможе і літати!

Для цього Собою-Силою всього лише потрібно тіло трішечки підняти!»

* * *

Сонце все вище й вище піднімається над землею. Вони освітлює шлях тим, котрі ідуть, щоб повідати іншим людям Знання про смисл їхніх життів, про Бога-Силу і про Великих Вождів, про те, як стати такими, як Вони...

Саркар

Притча про Факіра і про Божественний Вогонь³

В одному місті жила дівчина. Звали її Росіта. І світ увесь для неї був наповнений

³ Саркар розповідає про минулі втілення – Свої і Девіда Копперфільда.

великими дивами! Вона лише дивувалася тому, що люди навколо не бачать цього!...

Зорі для неї не просто зорі, але за ними — таємниця була велика, і музикою безмовною вони звучали у тиші нічній... А гори були для неї скрижалями загадкових послань, які люди ще не прочитали... А ріки були піснями живими, котрі мелодіями струменів своїх з'єднують хмари і море... А Сонце було головним чудотворцем, котрий ніч перетворює в день, темряву — в світло, а байдужість — у любов!

* * *

Якось у місто це Факір приїхав — відомий на весь світ маг і чарівник. Все місто від того захвилювалося!... Всі розмовляли лише про Факіра! Усі обговорювали коней його, його вбрання, лакеїв, дім, у якому бачили його, і всі слова, які він промовляв... І всі у хвилюванні чекали: чим здивує цього разу Факір?

У салонах знатних жителів міста і в ресторанах, у кав'ярнях і на ринку, у халупах навіть бідняків — всі обговорювали новини про те, як був одягнений Факір, куди піти схотів, як говорив, що їв, що пив...

* * *

І ось — день виступу настав. На головній площі спорудили сцену, для глядачів місця. Але навіть вікна всіх будинків були відчинені і всі заповнені людьми.

Ось — зазвучала музика. І Факір через прохід поміж рядами зійшов на сцену. Все завмерло...

Факір рукою лиш махнув — і спалахнули одночасно факели в руках безмовних стражів у білих шатах! І всі світильники на сцені раптом загорілися!

Й повітря начебто засвітилося таємничим сяючим Вогнем! І наче увесь простір і глядачі раптом опинилися у Сяянні прозорому тому!..

Факір жартував — і посмішка розквітала в людських серцях! І сміх звучав — неначе дзвоники в прозорому повітрі! Збадьорилися навіть старички! Й багато хто зі стареньких бабусь на деякий час зцілились від нудьги! Росіта завмерла і неначе чекала, що це — життя нового для неї початок...

* * *

Факір творив на сцені дива — і чари з казок оживали! Здавалося, неначе жарти, сміх, і радість, і надії, і успіх — з усіх часів Факір зібрав. Й, неначе іскри від Вогню, він їх — усім глядачам своїм — оберемками веселоців кидав! І іскри ці, спалахнувши в душах, горіли золотим Вогнем — в серцях у всіх!

І глядачів Факір на сцену запрошував. І неначе кожен глядач — учасником, творцем див у той вечір став!

* * *

А вистава продовжувалася... Ось — на сцену чашу винесли велику. Факір сказав: «Вона — порожня. Але у ній я всі бажання ваші запалю Вогнем, і все, чого бажаєте, — з'явиться може в ньому!»

Факір махнув рукою — і спалахнуло полум'я та піднялося над чашею порожньою.

Він дівчину одну спитав: «Чого бажаєш ти?»

«Я хочу персня!» — дівчина сказала...

Факір із полум'я дістав їй мрію — і дівчина нечувано зраділа!

«Чого бажаєш ти?» — у хлопчика у дранті брудному, який притиснувся в куточку сцени, спитав Факір.

«Хочу вбрання — такого, як у Вас, і солодоців трішечки я хочу... Ой! Я двічі захотів... Так — можна?»

Всі засміялись люди, а Факір сказав:

«Ну, що ж, коли вже помилився ти, — тоді і третє загадай бажання!»

Малюк задумався і раптом так сказав:

«Нехай завжди горить Ваш Вогонь — і творить дива!»

«Ну, що ж, мій друже, тоді йди сюди!» — сказав Факір. Він хлопчика на сцену запросив... Все спалахнуло — і за мить стояв той хлопчик, закутаний у блискучий плащ, у чалмі... І, звісно, солодоці він тримав у руці...

«Тепер тобі належить магом стати — й самому чудеса творити!» — сказав Факір.

Всі плескали в долоні...

«Тепер ось Ви скажіть: чого бажаєте?» — спитав Факір.

Тут із натовпу на сцену вийшов глядач огрядний: «Хочу — палац!»

Факір іскрився весь од сміху:

«Палац? Сюди? Зараз? А чи не боїтеся, що він роздушить Вас? Ось — з неба упаде велетенська споруда з каменю і злата? Подумайте — трохи краще! Що Ви там шепочете? Хочете бути багатим? Оригінальні Ви дуже!.. У багатстві — нічого поганого немає, та ось біда: все життя заповнити може суєта в погоні за багатством! Ну, побажайте чого-небудь іще! Ну, постарайтеся! Ну, хоча б на мить забудьте про себе! Придумайте скоріш таке, щоб веселилися тут ми всі!»

Але глядач огрядний — лише надувся та мовчав...

Тоді Факір із полум'я палаючого — паперовий лист дістав. І намальований був... палац на ньому! «Візьміть же те, чого бажали! Ось Вам — Ваш «дім»! Він знадобиться дуже Вам, коли дізнаєтеся: що важливо нам мати насправді, і те, чому, насправді, гріш — ціна!

Аби не сумнівалися Ви — ми погадаємо вам на книзі. І дівчина, яку я зараз запрошу, відкриє вам цю книгу навмання і прочитає те, що нам про це в книзі говорять!»

І ось тоді Росіту Факір на сцену запросив. Хустиною шовковою він їй очі зав'язав

— і прочитати сторінку з тієї книги запропонував:

«Читати з відкритими очима вміють майже всі. Але, щоб істину читати — відкрий очі душі!»

Росіта раптом побачила у сяючому Вогні — слова і їх промовила: «Цінна воістину — любов! Вона — прекрасна й ніжна!»

Факір хустину неспішно розв'язав...

Помічницю свою на місце проводжав і тихо їй сказав: «Я дуже довго Вас шукав! Порозмовляти нам украй важливо. Здається, Ви зумієте створити диво!»

* * *

Увечері Факір Росіту ждав.

І стражі мовчазні в чалмах — її до Факіра провели.

Він стрів її, посадив перед вогнем каміна. Сам поряд сів.

Вогонь каміна — поряд пламенів... Ну а в серцях — горів вогонь любові! І був Вогонь Божественний — повсюди! Увесь тваринний світ пронизаний був найчистішим і найпрозорішим Вогнем! І всі предмети — наче потопали в Ньому!

Факір заговорив:

«Є Магія Священного Вогню — Вогню Божественної Любові! У ній немає лукавства, фальші. Вона — основа життя для всього!

Як музика, що сплетена із співзвучності Вогню і Світла — безкінечний за масштабами вселенський багатовимірний Океан! Але людина зазвичай відчуває лише «найнижчий звук», то — щільний матеріальний план.

Так, є інші виміри буття. Їх відчувати здатна — лише витончена душа, хоча бачити тілесними очима їх не можна.

Є радість — або печаль, тривога — або спокій... І це все ти можеш відчувати собою-душею.

І також знай: душа — коли витончена вона — то легко в простір Світла проникає. Душа, яка любові повна, чиста, сильна, — зливається з Божественним Вогнем любові!

ЛЮБОВ для всіх світів — Основа, що зв'язує усіх і все — в *Одне*.

Вогонь, що творить — є Любов Того, Хто створив цей світ.

ЛЮБОВ є Світло. Вона — і життя, і Проявлення Його.

А людина — яко Бог! У чому схожість? Людина здатна всю гаму багатовимірних

проявів — собою-душею усвідомити, їх відчути! Також людина здатна — творити!

Адже людина — не тіло, а душа! Її призначення — прекрасне! І грандіозні — можливості її: у пізнанні Творця, Творіння, себе, у преображенні себе — до Повноти розвитку, до Бога!

Проте люди на Землі нині забули свої великі можливості, даровані Творцем. Вони живуть, себе тілами відчуваючи, тіла ледіючи, догоджаючи, і шукають насолоди лише для тіл...

Але лиш той, хто зміг ЛЮБОВ умістити, пізнати, — Вогонь Божественний здатен споглядати!

І Силою цього Вогню — твориться все, що ми бачимо і не бачимо, живучи серед предметів твердих тут!

Але предмети ті — неначе тіні прозорі, які кидає Єдине Полум'я. Воістину, реальним є — лише Творець! Його лиш Полум'я — сіє Вогнем Творення у всьому, що існує, починаючи від вселенських сонць — і до найменших ядерних частинок!

І той, хто знає Закони всі Вогню, що творить, і злитий Собою-Душею розвинутою

з Ним, — той може ці «відображення» творити і преображати.

Бог проявив Єдність Суцього — Вселенське *Одне* — Собою, із Себе!

Зараз я розкриваю перед тобою секрети магії Творця!

Сама людина є вершителем, творцем — того, ким нині є вона. Теперішнє, й майбутнє для себе — вона сама творить. Їй доступно стане чудеса прекрасні звершувати, коли зуміє вирости душею, сповненою ЛЮБОВІ, коли уроки Мудрості пройде і Силу витончену собі здобуде!

Те, що роблю на сцені я, має смисл великий, свою мету. У тому може людина побачити — і всі можливості душі, і красу любові, і радість буття. А ті, хто зможуть доторкнутись до витонченості Божественної себе-душі, пізнають і Творця...»

Росіта запитала:

«І багатьом магія твоя — ті таємниці буття відкрила?»

Факір відповів:

«Не багатьом... Зате, ті, хто не на словах пізнали, що людина — душа, що і без тіла — так само вона живе, — вони змогли побачити те, що важливо, значимо в їхніх жит-

тях було, а що — не мало смислу, було лиш тратою і часу, й сил.

І людина здатна жити на різних планах буття: на грубих або на тонких. Життя у витонченості — творить блаженство! І є можливість від душі однієї — другій душі хоча б на короткий час передати ті стани, що є тонкими, прекрасними і ніжними! І це можна робити з допомогою і музики, і танцю, і так само чародійства.

Я помічницю і супутницю шукав! Адже немає сильнішого почуття, яке душі пробуджує, — ніж любов! Любов між людьми — коли вона чиста — неначе Любов Небесна!

І я тепер знайшов тебе! І ти змогла б мені супутницею стати, щоб душі окриляти! І я прошу тебе зі мною розділити мою долю і те моє Служіння, яке дарує чари Великого Вогню! Скажи, ти хочеш цього, як і я?»

«Так!»

* * *

Він навчив її тоді мистецтву витонченості, подальшого розвитку себе, мистецтву прояву себе-душею — Священного Вогню, мистецтву творити, зцілювати і — літати!

... Не переривається Любові Божественної Потік! Знову на Землі тепер — Велика Душа! Росіта — знов прийшла, проявляючи собою Любов Бога, прославляючи Його, а не себе.

Апостол Матфей

Притча про вітрильник на ім'я Спаситель і землю обітовану⁴

*Юнги великого Світла – Бога дочки і сини,
Наповніть вітрила зустрічним вітром –
І життя проживете на гребені хвилі!
Не збийтеся з Прямого Курсу, Який укаже Бог!
Знайдіть Його Обитель –
Сяючий Вічний Чертог!
Із щоденника юнги Клер*

Мяко піднімаються й опускаються океанські хвилі...

⁴ Детальніше про Своє останнє втілення Апостол Матфей розповідає на сторінках книги «Класика духовної філософії и современность». Там само Він розповідає і про Клер (Кларе).

Вітрильник, на ймення Спаситель, не-
наче летить над безкраїм простором. Ві-
трила, наповнені зустрічним вітром, — як
білі крила — несуть його на допомогу тим,
хто їх чекає.

* * *

Дівчина, у якої волосся тріпочеться на
вітрі, біжить униз по дорозі, що спускаєть-
ся до моря. Її переслідують. Вдалині від
пиду, здійсненого загоном озброєних верш-
ників, курить дорога.

Дівчину звати Клер.

Клер розуміє, що порятунку нема звід-
ки чекати. Переслідувачі наздоженуть її і
схоплять — і тоді неминуче насильне за-
міжжя: її віддадуть у володіння негідни-
кові, жити з яким вона ніколи не зможе... І
тоді залишться тільки померти...

Перед нею розстеляється море. Біля при-
чалу стоїть вітрильник... Клер помічає йо-
го назву — *Спаситель*. Надія, для якої що-
йно не було ніяких підстав, раптом зігриває
її — як теплим сонячним променем.

Клер вбігає до найближчої таверни,
просить кімнату. Там вона рішуче обрізує
своє прекрасне довге волосся, перевдяга-

ється у чоловічий одяг і прямує до вітрильника.

Судно готувалося відпливти...

А таверну вже обшуковують озброєні люди з криками: «Вона десь тут!», «Вона не могла втекти далеко!»

* * *

Як тільки Клер ступає на палубу, Капітан віддає наказ про відплиття. І Спаситель, піднімаючи вітрила, прямує у відкрите море.

Капітан ні про що не запитав Клер. Але вона відчуває, як його спокійні й уважні очі бачать усе наскрізь.

Тоді Клер сама підходить і розповідає йому свою історію.

«Не бійся! — відповідає Капітан. — Цей вітрильник охороняється Богом. Тобі більше не загрожує небезпека!

Але, коли в справді настане час прийняти смерть, — тоді також не бійся: у цьому немає нічого страшного! Адже життя продовжується і після життя тіла!

Ми ще поговоримо про це...

А зараз добре було б, аби ти відпочила.

Ти зможеш залишатися тут стільки часу, скільки побажаєш. Або зможеш зійти на берег там, де захочеш!»

* * *

Спаситель продовжував свій шлях.

Клер дедалі більше захоплювалася життям цих моряків. Капітан і його команда були схожі на братів у добрій сім'ї, главою якої був сам Бог. І все, що б не робили вони, про що б не говорили, — було осяяне його незримою присутністю і керівництвом.

Вони рятували тих, кому загрожувала небезпека. При цьому здійснювали дії настільки блискавичні і слова промовляли настільки несподівані, що люди зла не встигали відреагувати і перешкодити їм. Іще важливо, що команда Капітана ніколи сама не проливала кров: зброю, яку вони носили при собі, не застосовували...

... Або ж інколи вони просто приставали до берега — і Капітан довго розмовляв з жителями тих місць про Бога, про віру, про добро...

Незвичайні були бесіди ці! Капітан, наприклад, розповідав про Ісуса — причому так, що всім, хто слухав, здавалося, неначе

своїми очима бачать вони все, що відбувалося тоді, і чують слова Ісуса, звернені саме до них...

Також Капітан розповідав про Воскресіння Ісуса.

І так говорив він завжди — неначе кожен з тих, хто слухав, був свідком тих подій і мусів прямо зараз свій вибір здійснити: прийняти або не прийняти Вчення Христа...

Люди слухали у глибокій тиші...

А Капітан розповідав:

«Були навколо Ісуса ті, які без жодного сумніву йшли за Ним.

Проте слухали Його й ті, хто йому не вірив і насміхався...

Багато було таких — і коли Він навчав, і коли воскрес потім...

Не зцілюється невір'я багатьох порочних душ — ні проповідями від Бога, ні дивами!

Лиш ті, хто йдуть Його Шляхом — наближаються до Нього!

... Як багато і нині тих, хто говорить: «Я — вірую!» Але й у найменшій мірі не йдуть шляхом Його Вчення! І творять вони часом злодіяння і обман, йменням його прикриваючись!

Але інші — виконують Вчення Ісуса. Вони прагнуть жити так, як Він навчав. І Ісус — у серцях людей таких перебуває!»

Багато з тих, хто слухав Капітана, прагнули потім йти за Вченням Бога у житті своєму. І для них починалося життя нове! Адже той, хто живе з Богом у серці, — стає людиною іншою: преображеною! І змінюється тоді до кращого — колишня доля його!

А іноді бувало й так, що виходила з натовпу слухачів людина, котра говорила: «Візьміть мене з собою!»

Капітан відповідав іноді: «Добре! Йди з нами!»

Так поповнювалася команда *Спасителя*.

* * *

Одного разу вітрильник кинув якір біля невеликого острова.

Клер здалося, що це — рай! Поселення потопало в цвітінні духмяних садів. А люди — з осяяними щастям обличчями — йшли зустрічати прибулих.

Капітан сказав Клер:

«Це — земля обітована, рай на планеті нашій. Ти можеш залишитися жити тут, якщо захочеш. Тут сім'ї багатьох членів ко-

манди моєї живуть. І багато з тих, кого врятували ми, також залишились тут.

Цей острів був безлюдним, коли його ми знайшли. Він не належить жодному земному правителеві.

Той, хто ступає на цю землю, дає обіцянку, що житиме за заповідями любові до Бога, до ближніх своїх і до всього Творіння Божого.

І кожен, хто живе так, — той стає тут жителем раю.

Але навіть і той, хто живе не тут, на цьому острові, а там, де панують зло і насилля, — він також може стати жителем раю!

Адже важливо для цього — всього лише! — виконувати обіцянку, що пов'язує взаємною любов'ю людину й Бога!

І потрібно постаратися, щоб зрозуміли люди, що вся планета наша також може стати землею обітованою!

А обіцянка ця між Богом і людьми — це **ЗАПОВІТ ЛЮБОВІ!**

... Не кожен, хто побажає, зможе стати членом команди Спасителя: не для всіх із них пора настала — залишити всі бажання й стати Апостолами Бога. Але жителем раю — кожен може стати! Адже свою сер-

дечну любов розвивати — кожен може навчатися!

За законами Бога — нехай живе людина, себе перетворюючи і любов усьому навколо даруючи! І життя своє тоді вона проживе не даремно!

Адже кожен, хто за законами ЛЮБОВІ почне жити, — здатен простір новий землі обітованої навколо себе творити! І, якщо люди всієї Землі могли б це здійснити, то вся Земля — землею заповітною змогла би бути!»

І Клер сказала: «Прекрасний рай земний, що створений тут, на цьому острові, тобою! Але я прошу: дозволь мені юнгою стати і на Спасителі — з тобою — інших рятувати! І поділити дозволь свою долю — з тобою!»

«Що ж, юнго Клер, ти можеш йти зі мною!

Ми знову піднімемо вітрила і в путь рушимо — щоб людей рятувати від пекла, що носять вони в собі і помножують навколо себе, несправедливість і зло творячи!

Ми будемо жити, щоб сили Світла і Любові у цьому світі помножувати!» — відповів Капітан.

* * *

Одного разу юнга Клер запитала Капітана:

«Скажи, часто ми рятуємо нещасних бідняків, рабів, але чому ніхто із наділених владою в цьому світі — до порятунку з пекла не прагне?»

Відповів Капітан:

«Із задоволенням я рятував би принців і королів! Але ж вони не відають, що в порятунку мають потребу! І що навіть і цілі країни свої вони могли б порятувати!

Адже дуже складно порятувати того, хто про свою біду не здогадується!

Важко напоїти водою того, хто не відчуває спраги!

Лише голодні й спрагли — готові їсти й пити!

Причому не лише їжею для тіла повинна жити людина! І Світла, і Свободи, і Любові — мусили б прагнути люди!...

Й для того на *Спасителі* вершимо свій шлях, щоб у кожний куточок Землі хоча б небагато світла знань принести... У цьому — служіння наше!

Ісусові подібним стати зможе лиш той, хто любов і знання про Бога для всіх людей несе!»

* * *

А вечорами чи вранці у тиху погоду Капітан розповідав своїй команді про Вище Знання, про наповнення Божественною Любов'ю.

Він казав:

«Прокладено Шлях Прямий від раю, від землі обітованої, — до Обителі Творця. Але цим курсом може йти лише той, хто всього найвище возлюбив Небесного Отця!

Безмежний, Нескінченний Він! Він охопив Своєю Любов'ю цілий світ Сотворення Свого!

І всіх, хто живе на Землі, — Покоєм ніжним і Світлом Любові Своєї Він огортає! І кожного завжди — в Собі — Отець Небесний відчуває!

І, щоб стати такими, як навчає Бог, — повинні ми навчатися охоплювати сердечним світлом душ — увесь той простір, що бачимо ми. І все живе ми повинні навчитися собою-любов'ю огортати, леліяти і пестити своїм піклуванням ніжним!

А океан, який носить цей вітрильник наш, — схожий на Океан Живого Світла Первинної Свідомості — Творцем, Котрий є і був скрізь, завжди.

Любов до Нього — дозволить навчитися обнімати той Світ Божественний Живий! І тоді — відчиняться ворота в Обитель нашого Небесного Отця!»

* * *

М'яко піднімаються й опускаються хвилі океану. Вітрильник *Спаситель* на повних вітрилах — спішить назустріч сонцю, що сходить!

Шлях його проліг серед материків і островів землі всієї — щоб люди про Бога і про смисл життя на Землі дізнатися змогли!

Капітан навчає юнгу тримати курс до Обителі Творця...

Післямова-коментарі:

Тот-Атлант

Суть Божественної Алхімії

Записано Ларисою Вавуліною

Перетворення в собі п'ятьми — у Світло, трансформація зла — в Любов... — так люди наближаються до Досконалості.

В процесі такої трансформації — шляхом боротьби за граничної напруги усіх сил душі — поступово народжується Еліксир Безсмертя, Дорогоцінний Алмаз, Золота Квітка, Ключ до всього в Світобудові. Такими термінами позначають Божественну Любов!

У «тиглі» під назвою планета Земля — «переплавляються» душі. Вони киплять у спільному великому котлі, душі — великі і маленькі, рослинні, тваринні, людські, праведні, грішні — однаково мають можливість очиститися від «шлаків». Але тільки людина здатна зробити це усвідомлено.

Киплять-клепочуть у «тиглі» пристрасті людські: гнів, похитливість, інші порочні хотіння, гординя, ненависть, злоба, ревності, заздрощі, жадність...

Через біль і страждання, випробування й спокуси — відділяються від душі пороки, які називають «шлаками»; шлаки — це шкідливі домішки і порожня порода. І залишається — прозорий Кристал, властивість якого — Чиста Любов.

Саме в процесі боротьби й горіння — народжується і зростає Любов! І потім Любов, що визріла так, творить і живить все життя у Всесвіті. І Вона — завжди перемагає!

... Іще про важливе хочу сказати: про взаємопроникнення і злиття, зростання свідомостей. Адже свідомості (душі) — це енергії! І їхнє злиття і зростання — це об'єктивна реальність! Це нагадує відоме і добре вивчене фізиками явище дифузії. Але, щоб це стало можливим, вимагається ідентичність таких свідомостей за їхньою «питомою вагою».

В нематеріальній складовій багатовимірною Абсолюту вектор правильного руху свідомостей спрямований до Центру, Котрий ще називають Вселенським Магнітом. Це — Серце Абсолюту, тобто, Творця.

Інакше кажучи, те, що є правильним, згідно еволюції, відбувається у напрямку ви-

тончення: від більш щільних шарів Абсолюту — до найбільш витонченого, до Творця.

В Обителі Творця відбувається остаточне злиття, зростання кожної душі що правильно еволюціонує — з Первинною Свідомістю. Це — об'єктивний Закон життя у Всесвіті, який можна назвати *Законом всесвітнього (духовного) тяжіння*. А рушієм і каталізатором цього процесу є любов: емоції чистої (тобто повністю позбавленої корисливості) любові.

Якщо ж душі протистоять принципу Любові, якщо вони не просуваються шляхом витонченості — то вони... також зростаються — але з щільними, грубими шарами багатовимірної Світобудови; там вони і живуть до кінця даної епохи.

Але якщо душа відгукується на поклик Творця і прагне до Нього всім своїм єством, розвиваючи в собі любов, витонченість, мудрість і при цьому наповнюючись силою, — то такі душі можуть дуже швидко завершити свою особисту еволюцію, назавжди оселившись в Обителі Творця у повному Злитті з Ним.

Володимир Антонов

Психічна саморегуляція і духовне зростання (лісова лекція)⁵

Багато людей навколо нас страждають від своїх невдач в матеріальному світі, від хвороб... Результат — депресії, неврози й інші психічні розлади. Багато хто з таких людей спивається, потрапляє у залежність від наркотиків, стає на шлях злочинів, закінчує життя самогубством...

Головних причин тут можна побачити дві: по-перше, нерозуміння смислу своїх життів і, по-друге, відсутність знань про те, як можна було б змінити себе — щоб успішно протистояти тим труднощам, з якими неминуче зіштовхуємося, живучи на Землі.

Про філософсько-релігійний бік цієї теми ми вже дуже детально розповідали у книгах *Класика духовної філософії и сoвременность*, *Екопсихология*, *Лесные лекции*. Мо-

⁵ Інші лекції з цієї серії представлені в книзі [7] і у відповідних фільмах, інформація про які наведена у кінці даної книги.

жу стверджувати, що стабільного успіху в досягненні стійкої психічної рівноваги й істинного щастя в житті не можна досягнути без вміщення в свій світогляд Бога, а також без серйозної роботи щодо приведення своєї етичної сфери у відповідність до того, чого від нас чекає Бог. І найбільш правильно — кожній людині — було б почати процес свого перетворення саме з вивчення істинної картини Світобудови і з розуміння свого місця і своїх завдань у Ньюму; тільки у такому випадку людина може набути необхідної впевненості у доцільності здійснення особистих зусиль щодо того, аби змінити себе.

Але, на жаль, дуже багато людей, вихованих в атеїстичному середовищі, або таких, що піддаються впливові псевдорелігійних поглядів, виявляються нездатними легко переключитися на прийняття тих істинних знань, які передбачають визнання буття Бога. Але — при цьому, — не сподіваючись на милостиню в Нього, на порятунок тих чи інших форм обрядовості — а свою активну творчу позицію щодо вдосконалення себе як душ, свідомостей. Адже саме цього чекає від нас Бог!

* * *

Наш досвід викладання створеної нами методики оволодіння мистецтвом психічної саморегуляції в Росії у ту епоху, коли про Бога тут говорити було заборонено, довів, що в процесі таких занять майже всі учні самі, без підказки з боку викладача, починали відчувати присутність Бога, пізнавали свою сутність у якості не тіл, а втілених у тіла душ. І після цього починався уже цілком усвідомлений пошук релігійно-філософських істин.

Саме заради таких людей, насамперед, я зараз і кажу — заради тих, кому потрібно спочатку отримати докази — і лише тоді вони готові прийняти Істину: прийняти не як ВІРУ, а як ЗНАННЯ.

Але... для того, аби отримати це ЗНАННЯ, буде необхідно докласти особистих зусиль, аби змінити себе.

Спробуємо почати змінювати себе! Нехай першопочатковими цілями для нас поки стануть бодай набуття гармонійного існування серед інших людей, здоров'я, пізнання того, що називають істинним щастям!

Почнемо з цього! Випробуємо — з допомогою особистого досвіду, приклавши до себе ці знання, які знадобилися уже багатьом!⁶

Чакри і психічна саморегуляція

Повноцінно засвоїти мистецтво психічної саморегуляції можливо не інакше, як за умови оволодіння умінням управляти роботою своїх чакр.⁷

Детально знання про чакри, їхні функції і можливості роботи з ними викладені нами в книзі *Екопсихологія*. А зараз розповім коротко лише про те, що має смисл знати з огляду на тему нашої сьогоднішньої бесіди.

... Отже, чакр усього сім. Вони є у кожного з нас — у голові, шиї, тудубі.

Кожна чакра відповідає, у тім числі, за забезпечення біоенергіями тих органів тіла, котрі перебувають у сфері її впливу. І забрудненість чакри грубими енергіями мо-

⁶ Детальніше про те, як змінюється життя людей під впливом запропонованих нами практик, можна прочитати в книзі [3,4].

⁷ Про історію цієї теми можна прочитати в [5].

же призвести до хронічних захворювань відповідних органів. А прочистка чакр прийомами, описаними у згаданій книзі, дає зцілення від цих хвороб.

Але ще більш важливим є те, що кожна чакра бере участь у продукуванні цілком певних психічних станів. Наприклад, дві головні чакри відповідають за мислительну функцію, шийна — за емоційну оцінку ситуацій, які сприймає кожна людина, грудна чакра, що співпадає за локалізацією з легенями та серцем, — за продукування всього спектру емоцій любові, чакра верхньої половини живота — за енергійність, чакра нижньої половини живота — за репродуктивну функцію, а найнижча чакра, що розташована на рівні куприка і лобкової кістки — за зв'язок з енергією кундаліні.

При цьому важливо знати, що чакра аджня, що знаходиться в центрі голови, є винуватицею дуже багатьох людських бід. Цьому відповідає і її назва, яка означає на санскриті «не-мудра», тобто, простіше кажучи, «дурна».

Ця чакра, як і всі решта, потрібна і має бути, в ідеалі, очищена і розвинена. Але їй

не можна дозволяти домінувати! Адже тоді вона породжує егоцентричні емоції, роблячи її власника егоцентриком.

Така людина егоїстична, ревнива, запальна, схильна до образ, до «копання в собі»... Деякі з таких людей, «зламавшись», стають неврастеніками-нитиками, п'яницями, самобивцями.

Як злі сільські собачки охороняють свої будки, огризаючись на всіх і гавкаючи, — такі люди стоять на сторожі своїх самостей конфліктними витівками. Цей спосіб поведінки відчувається ними — як норма; їм здається, що і всі решта людей — такі ж. І що головний смисл життя — це є взаємна боротьба між індивідуальними «я». Вони навіть можуть «обґрунтовувати» такий свій спосіб життя лозунгом «боротьби за виживання»...

Якщо ж «аджнічність» поєднана з гіперактивністю чакри верхньої половини живота маніпурою — то формується аджнічно-маніпурний психотип. Найбільш яскравий його прояв — це завжди незадоволені всім і всіма, роздратовані і агресивні самодури (самодурство — це поєднання *самості*, тобто дуже підвищеної думки про се-

бе, — з дурістю, тупістю). Інакше таких людей ще називають агресивними примітивами. Схильність до п'янства — також їхня характерна риса. Так вони «заспокоюють нерви». Саме представники такого психотипу найбільш схильні до здійснення різноманітних корисливих злочинів і до агресивних актів проти інших людей, часто — в стані сп'яніння.

Анахатний психотип

Не будемо зараз продовжувати опис інших психотипів, оскільки про це ми вже говорили достатньо детально у книзі *Екопсихологія*; але відзначимо існування протилежного тільки що означеного — анахатного — психотипу. Це — люди-скарби в людському суспільстві! Вони — найбільш перспективні в еволюційному відношенні втілені душі!

Хоча самі вони і страждають досить часто від агресивних примітивів, але вони — це ті, хто уже став на Духовний Шлях (і уже хоча б стоять на ньому, хоча можна по ньому і просуватися!).

... Бог є Любов; цьому навчав Ісус Христос, про це ж говорять і всі інші Божественні Вчителі.

Причому наблизитися до Бога (про що мріють усі, хто вірить у Його буття) можна не інакше, як через поступове уподібнення до Нього. А уподібнюватися Йому потрібно, насамперед, у любові.

Знання про чакри цілком конкретизує те, як цю головну якість Бога можна набути і зрозуміти — в собі. Адже емоції ніжної закоханості, турботливості, захоплення мудрістю і пошанування її, а також любові-устремління до Творця — усі ці емоційні стани народжуються і підтримуються в спеціалізованій емоціогенній структурі — чакрі анахаті. І саме в цій чакрі формується і продовжує з неї свій подальший ріст та частина свідомості, яку у всіх позитивних релігійно-філософських традиціях називають *духовним серцем*.

І лише розвиваючи себе в якості духовного серця — людина може набути істинну духовну силу, а також підійти до прямого особистого пізнання Творця і до Злиття з Ним.

Ось, до речі, і відповідь на запитання, яке виникає у багатьох: а чи добре бути «ана-

хатними», яким завдають страждань озлоблені люди-примітиви? Чи не краще також піти шляхом розвитку у собі грубої сили — методами чорної магії або через «гладіаторські» види спорту, де зазвичай мають успіх саме грубі й агресивні?

Відповім, що кожен має право на такий вибір, яке надає йому Бог. Але варто подумати і про наслідки для себе такого рішення. Адже на тих, хто зберігає і навіть вирощує в собі таку грубість, — чекає пекло!

Перспектива ж тих, хто формує себе в якості духовних сердець, в якості любові, — рай, а потім іще й вище!

Адже ми, розлучившись з нашими померлими тілами, будемо потім перебувати у тих станах свідомості, в яких ми привчили себе за життя в тілах.

Ті, хто привчили себе до злоби у різних її проявах — будуть жити у тих емоційних станах, причому серед собі подібних. А це і є пекло. (І, до речі, чи не варто переглянути своє ставлення до тих видів спорту, де такі якості винагороджуються і навмисне розвиваються? Впевнений, що спорт має возвеличувати Красу — а не конфронтацію

поміж людьми, не агресивність, насилля, жорстокість!)

Ті, хто звик жити в ніжній і турботливій любові — так само і залишаться — у цих станах серед подібних собі. Це — рай!

Рай чи пекло набуваються не внаслідок приналежності до тієї чи іншої релігійної організації, не внаслідок здійснення тих чи інших конкретних вчинків — а в результаті правильного чи неправильного еволюційного просування душі: до Творця — або ж від Нього.

Розумні люди легко це усвідомлюють...

* * *

Так що ж робити тим, хто дорожить принципом Любові, хто вірує в буття Бога, але не хоче бути слабким?

Відповідь на це запитання тепер має бути цілком зрозумілою: потрібно зближуватися з Творцем, плекаючи себе як духовні серця все більше й більше. І з допомогою цього ми набуваємо справжньої духовної сили й невразливості — у відносинах як з втіленими, так і невтіленими істотами пекла.

Так, втілена душа має здатність змінюватися не лише якісно, відкидаючи одні свої

якості і набуваючи, розвиваючи — інших. Але також душа може зростати кількісно. Ми маємо можливість зростати — як духовні серця — спочатку в грудних клітинах своїх матеріальних тіл, а потім і за їхніми межами — до розмірів у метри, потім — у кілометри, в тисячі кілометрів... І душа, яка виросла до таких розмірів, навчившись за час такого росту багатьох премудростей, може потім влитися в Творця, збагативши Його собою.

Саме в цьому і полягає смисл наших життів: розвивати себе до такого ступеня, щоб стати достойними наблизитися до Обителі Творця в багатовимірному Всесвіті — і влитися в Нього. Причому приймає в Себе Він тільки тих, хто також, як і Він, стали Любов'ю. Інших можливостей для пізнання Його не існує.

А що буде з нами після того, як ми почнемо так перетворювати себе, — не коли-небудь потім, а вже найближчим часом після початку роботи над собою у даному напрямку?

Найголовніше і перше, що прийде, це можливість відчувати стан любові. Причому це будуть не короткі емоційні сплески, а

стійкий стан доброзичливого, світлого спокою. Щезнуть емоції недовіри, ненависті, роздратування, тривоги, страху, заздрощів, нетерплячості, щезнуть хвороби, що викликані домінуванням негативних емоцій. Зміниться біополе: тепер іншим людям буде приємно з нами спілкуватися, налагодяться стосунки з тими, з ким дружби не було, з'являться нові щирі друзі. Володіючи правильним духовним досвідом, ми тепер будемо мати знання, якими цілком доречно поділитися з іншими. Так — з'являться супутники в духовному пошукові.

А потім, зовсім скоро, у нас будуть і ще нові Друзі — Святі Духи представники Творця, котрі стануть духовними Наставниками, Вчителями.

Ось так Бог — як Жива Реальність, а не як лише символ, об'єкт невпевненої віри — увіходить у повсякденне життя, стає Реальним Батьком-Матір'ю, Другом, Улюбленим Учителем.

Як же цього досягнути практично?

Існують цілком природні способи розвитку в собі сердечної любові.

Це — насамперед, все те добре, що пов'язане з репродуктивною сферою: безкорислива, наповнена ніжною турботою сексуальність, турбота про дітей.

Також — емоційна співналаштованість з витонченою Красою: красою різноманітних предивних природних явищ, красою гармонійних людських тіл.

Але існують також додаткові прийоми для очищення і розвитку відповідних енергоструктур організму — чакр і деяких найважливіших меридіанів. Використання таких прийомів дозволяє значно прискорити як освоєння здатності до повноцінної психічної саморегуляції, так і духовне зростання в цілому. Як ми тепер розуміємо, мова зараз ведеться, насамперед, про чакру анатхату і про духовне серце, що потім виростає в ній.

Важливо підкреслити, що швидке просування можна отримати, працюючи у цьому напрямку саме на природі. Причому найкраще за все — на особливих природних ділянках, які називають місцями сили (детально про це ми вже розповідали у згаданих книгах).

... Ну а тепер я покажу те, з яких вправ найдоцільніше починати цю роботу над собою. А згодом — і як її продовжити.

Я, зокрема, покажу те, як можна легко навчитися відділятися від свого матеріального тіла — не назовсім, зрозуміло, але лише на час медитативних тренувань.

Єдино правильний спосіб здійснення цього — це вихід із чакри анахати — собою як у достатньою мірою розвиненим духовним серцем!

Навчившись цьому, на всі сто відсотків переконаємося, що ми не є тіла! Але ми є душі, свідомості, енергії, які усвідомлюють себе, — цілком здатні відчувати, усвідомлювати себе і в тілі, й поза ним!

Страх перед смертю тіла після цього щезне: адже я можу існувати, продовжувати жити — і без тіла!

І ми зможемо продовжити своє навчання — уже як вільні свідомості, які досліджують — під керівництвом наших Божественних Вчителів — Святих Духів — багатовимірний Абсолют. А Їхнім головним завданням буде — привести нас до Обителі Творця.

Це дуже важливо для людей — зрозуміти, нарешті, що ми не є матеріальні тіла!

Адже це знання відсутнє в менталітеті навіть тих мас людей, які вважають себе віруючими!

Звернімо увагу: навіть у перекладі Нового Завіту на російську мову (і, мабуть, також і на деякі інші мови!) є такі вислови, як «моя душа», «твоя душа». Я навіть чув досить недоречно: «втратити душу»...

Але ж душа — це і є сама людина!

Навіть усім відомий міжнародний радіосигнал «SOS» (Save our souls — Врятуйте наші душі!) — є так само абсурдним! Адже він має на увазі заклик до порятунку тіл, а не душ!

Душі ж рятувати — потрібно зовсім інакше: роз'ясненням релігійно-філософських істин, навчання прийомам духовного самовдосконалення!

І немає ніякого смислу плакати і горювати за померлими: адже вони — живі! Померли всього лише їхні тимчасові «житла» — їхні тіла!

І за життя свого тіла чіплятися, якщо підступила смерть, — також великого смислу немає.

Важливим є інше: як було прожите це земне життя? У якій мірі вдалося реалізу-

вати смисл свого життя у цьому тілі — перед Лицем Бога?

Тож давайте поспішати стати кращими!
І тепер ми знаємо — як!

(Демонстрація вправ).⁸

... Зрозуміло, цьому не можна навчитися за один день.. Й далеко не все, звичайно, я зараз розповів і показав з того, чим належить оволодіти. Але — ось Вам основні віхи Шляху! А також — демонстрація того, що здійснити все це — цілком можливо!

Почнемо діяти — і Бог обов'язково допоможе! Адже якраз саме цього Він більш за все бажає від нас! Адже Він — у цьому — особисто зацікавлений!

⁸ Демонстрацію цих вправ можна побачити у відповідних наших відеофільмах (інформація про них — у кінці книги).

Рекомендована література

1. Антонов В.В. (ред.) — Духовное сердце: Путь к Творцу (стихи-медитации от Бога и о Пути к Богу). «New Atlanteans», 2007.

2. Антонов В.В. (ред.) — Духовная работа с детьми. «New Atlanteans», 2007.

3. Антонов В.В. — Как познается Бог. Автобиография учёного, изучавшего Бога. «New Atlanteans», 2007.

4. Антонов В. В. (ред.) — Как познаётся Бог. Книга 2. Автобиографии учеников Бога. «New Atlanteans», 2007.

5. Антонов В.В. (ред.) — Классика духовной философии и современность. «New Atlanteans», 2007.

6. Антонов В.В. — Экопсихология. «New Atlanteans», 2007.

7. Антонов В.В. (ред.) — Лесные лекции о Высшей Йоге. «New Atlanteans», 2007.

8. Зубкова А.Б. — Добрыня. Былины. «New Atlanteans», 2007.

9. Зубкова А.Б. — Сказка о царевне Несмеяне и Иване. «New Atlanteans», 2007.

10. Зубкова А.Б. — Диалоги с Пифагором. «New Atlanteans», 2008.

Недавно видані книги:

Добрыня: Былины

Ця книга — про те, як жити по Правді, служити Добру і зростати духовно.

Нехай її читають батьки і педагоги — дітям, самі діти, самі батьки, а також решта людей.

«New Atlanteans», 2008, 88 стр.

ISBN 978-1-897510-04-9

Сказка о царевне Несмеяне и Иване

«Казка — чари і дива,
Учить — доброті вона!»

«New Atlanteans», 2008, 60 стр.

ISBN 978-1-897510-06-3

Классика духовной философии и современность

Від початку появи на нашій планеті людей Бог навчає нас тому, якими Він хоче нас бачити, у чому смисл наших життів на Землі і як його здійснювати.

Поспостерігаємо те, як Він це робив ще з часів Атлантиди — і до наших днів. Побачимо те, що Він навчає нас весь час

одному і тому ж через всіх Месій і пророків, лише трохи різними словами — з урахуванням культурних традицій, які склалися в конкретних суспільних формаціях і конкретних політичних ситуаціях.

Крім винятково історичного значення — ця книга може стати посібником духовного вдосконалення для всіх бажаючих його набути.

«Друк», 2008, 440 стр., формат А4.

ISBN 978-966-2907-55-1

Екопсихологія

У написаній простою, доступною для всіх мовою книзі вченого-біолога Володимира Антонова розповідається про найголовніше: про те, що таке Бог, про місце людини в Еволюції Вселенської свідомості. Про принципи побудови і корекції долі, про те, як набути здоров'я та благополуччя, про найефективніші методи психічної саморегуляції, про духовне вдосконалення і пізнання Бога.

В текст книги включені, крім всього іншого, матеріали декількох лекцій, прочитаних автором, тому деякі найбільш важливі теми іноді будуть повторюватися, будучи висловлені різними словами. Сподіваємося, що даний факт не завдасть прикроців читачеві, але, навпаки, дозволить сприйняти матеріал якомога глибше.

Книга розрахована на широке коло читачів.

«New Atlanteans», 2007, 416 стр.

ISBN 978-966-413-040-7

Лесные лекции о Высшей Йоге

Ця книга являє собою збірник лекцій про вищі ступені духовного вдосконалення людини. У лекціях представлений опис методологій основних філософсько-релігійних традицій, які існували й існують на Землі.

Представлені матеріали ілюструють той факт, що методологія духовного розвитку — єдина для всіх людей, і саме так їх веде до Досконалості Єдиний Бог.

Книга розрахована на всіх, хто прагне знайти і реалізувати смисл своїх життів на землі, пізнати нашого загального Творця, досягти духовної досконалості.

«New Atlanteans», 2008, 352 стр.,
додається CD з ілюстраціями.

ISBN 978-1-897510-08-7

Бхагавад-Гита

Читачеві пропонується сучасна і компетентна редакція перекладу давньоіндійського пам'ятника духовно-філософської літератури — Бхагавад-Гіти.

Текст супроводжують коментарі того, хто не просто читав і вивчав Бхагават-Гіту, але саме виконав вказівки, викладені в ній.

Ця книга буде корисна всім, хто прагне духовного Вдосконалення.

«New Atlanteans», 2008, 132 стр.

ISBN 978-1-897510-23-0

Диалоги с Пифагором

Піфагор — це один з Месій, які надавали духовну допомогу втіленим людям у басейні Середземного моря. Його головна заслуга перед людством — не в математичних розробках, про які нині знають всі школярі старших класів, а в тому, що Він створив тоді досконалу духовну Школу, принципи організації навчання в якій мають служити прикладом для всіх наступних поколінь населення нашої планети.

У наш час Піфагор продовжує Своє Божественне Служіння як Святий Дух — Представника Творця.

Матеріали, що публікуються, будуть цінні як для тих, хто лише має намір почати вдосконалення себе, як і для тих, хто вже пройшов значний відтинок духовного Шляху.

«New Atlanteans», 2008, 48 стр.

ISBN 978-1-897510-50-6

Дао-Дэ-Цзин

Книга Дао-Де-Цзин є одним із найбільш фундаментальних підручників з філософії і методології духовного вдосконалення людини. Її повний зміст розкривається для російськомовного читача вперше.

«New Atlanteans», 2008, 48 стр.

ISBN 978-1-897510-24-7

Відеофільми:

Психическая саморегуляция

Мистецтвом психічної саморегуляції називають здатність до управління власними емоційними станами і працездатністю. Не оволодівши цим, неможливо досягнути серйозних успіхів на духовному Шляху.

У фільмі розповідається про основні принципи і методи психічної саморегуляції, а також демонструються деякі практичні прийоми, включаючи роботу з чакрами.

У 2-х частинах. Тривалість: 52 і 60 хв.

HD video.

Практическая экопсихология

У фільмі розповідається про те, як навчитися гармонійним взаємовідносинам зі світом, що оточує нас: рослинами, тваринами, іншими людьми, а також, що найголовніше, — з Богом.

Вивченням саме цього займається наука екопсихологія.

У фільмі також демонструються приклади практичної роботи на *місцях сили*.

Тривалість: 60 хв.

HD video.

Ключи к тайнам бытия. Обретение Бессмертия

Навіщо ми живемо на Землі? У чому смисл наших життів?

І, якщо він є, — то як його реалізувати?

Про це ми розповідаємо в цьому фільмі.

Тривалість 38 хв.

HD video.

Искусство быть счастливыми

Уміння емоційно налаштуватися на КРАСУ, НИЖНІСТЬ і ВИТОНЧЕНІСТЬ живої природи дозволяє нам набути внутрішньої гармонії, яка є необхідною для набуття стану і постійного відчуття щастя жити.

Це також — дуже важливий компонент духовного вдосконалення.

Тривалість 42 хв.

HD video.

Духовное сердце

«Духовное сердце» — навчальний фільм про смисл наших життів і про його реалізацію з допомогою методів сучасного розвинутого ісихазму, де методологічною основою є дві тісно пов'язані між собою напрямки роботи: набуття внутрішньої тиші і розвиток себе як духовного серця.

Тривалість: 70 хв.

Саттва

Саттва

У фільмі показується можливість медитативної співналаштованості із саттвою природи — за допомогою занурення у єднанні з нею.

Слово *саттва* означає сукупність таких рис, як гармонія, чистота, ясність розуміння, витонченість.

Саттва на духовному Шляху є перехідним ступенем від невігластва, грубості і поневолення пристрастями — до усвідомлення Божественного.

Злиття емоціями і свідомістю з Гармонією і Красою кращого, що є у Творінні, ми готуємо себе до сходження на більш високі ступені розвитку свідомості.

Мета ж таких зусиль полягає у наближенні до Божественності, пізнанні Бога, входженні в злиття з Ним.

Тривалість: 55 хв.

Саттва весни

Саттва
весни

Цей фільм наповнить вас відчуттям весни.

Ви зможете побачити поступове пробудження і розквіт природи: перші таловини, токування птахів, ніжність молодих зелених листочків, квіти, що розпускаються, красу світанків і заходів сонця.

Крім того, у фільмі розповідається про те, як за допомогою медитацій можна зливатися з цією живою красою. Адже співналаштованість з пре-

красним — це один із дуже важливих методів духовної роботи!

Тривалість: 90 хв.

Саттва туманов

Витончена краса ранку, яку можна споглядати у живій природі, допомагає скинути тяжкий вантаж грубих емоційних станів, зцілитися душею і тілом, наблизитися до пізнання Першоджерела всього прекрасного у Творінні...

У фільмі — краса ранішніх туманів і пісні птахів, вірші і пояснення про методологію духовного вдосконалення.

Тривалість: 75 хв.

Аудиокниги:

Добрыня — Былины: 2 CD продовжителюстю 80 и 60 мин.

Сказка о царевне Несмеяне и Иване: 1 CD продовжителюстю 45 мин.

Божественные Притчи: 1 CD продовжителюстю 180 мин.

Дао-Дэ-Цзин: 1 CD продовжителюстю 120 мин.

Бхагавад-Гита: 1 CD продовжителюстю 205 мин.

Наші книги і фільми можна замовити через сайт:

<http://stores.lulu.com/spiritualheart>

Можна також безкоштовно скачати наші відеофільми, скринсейвери й інші ілюстративні матеріали російською мовою — із сайту:

www.new-ecopsychology.org/ru

Те ж таки англійською та іншими мовами — з сайту www.spiritual-art.info.

На сайті www.swami-center.org — наші книги, фото галерея й інші матеріали представлені різними мовами.

З іншими нашими матеріалами російською мовою можна познайомитися на сайтах:

www.ru.pythagoras.name

www.ru.atlantis-and-atlanteans.org

www.ru.path-to-tao.info

www.ru.aquarian-age.org.ua

www.new-ecopsychology.org/ru

www.religiousbook.org.ua

*Дизайн –
Катерини Смирнової.*

Рецензія

на літературно-художні видання Зубкової Ганни Борисівни
«Сказка о Царевне Несмеяне и Иване».—Одеса, New Atlanteans, 2007;
«Добрыня. Былины». —Одеса, New Atlanteans, 2006;
«Божественные Притчи». —Одеса, New Atlanteans, 2008

Перші два видання адресовано молодшим підліткам, які зможуть удосконалювати з їх допомогою навички самостійного читання (в тому числі, читання вголос). Книги розвивають відтворюючу і творчу увагу читачів, добре видані. Книги написано у художньо-публіцистичному стилі, який полегшує сприйняття дітьми молодшого підліткового віку загальнолюдських моральних та духовних цінностей.

Вони можуть бути рекомендовані для додаткового самостійного читання в 5-7 класах шкіл з російського мовою навчання, а також як посібник на уроках християнської етики.

Книга «Божественные Притчи» містить роздуми про сенс життя, любові, майстерності, духовні цінності сучасної людини. Це – своєрідний приклад

одкровенъ пророків з різних релігійних течій. Вона може бути використана на уроках з позакласного читання та етики. Це видання орієнтовано на учнів основної та старшої школи.

Вважаємо, що ці видання можна рекомендувати для використання в загальноосвітніх школах України, а також для перекладу українською мовою з огляду на їх високохудожню та виховну цінність.

Рецензенти:

канд. пед. наук, ст. науковий співробітник

Інституту педагогіки АПН України

канд. пед. наук, ст. науковий співробітник

Інституту педагогіки АПН України

Снегіррова В.В.

Курач Л.І.

21-04.08.

Засвідчений підпис.

Снегіррова В.В., Курач Л.І.

Зав. відділу кадрів
Інституту педагогіки АПН України

М. Київ * Україна * Академія педагогіки
Інститут педагогіки
Ідентифікаційний код 02141221
Хмельницький

Стеверджую

Зав. відділу кадрів
Інституту педагогіки АПН України

Літературно-художнє видання

Божественні Притчі

Записано Анною Зубковою

Під редакцією

Володимира Антонова

Переклад з російської Тетяни Нетудихати